

லேசான காகிதப்பதிப்பு.
தனிப்பிரதி, 5½ அணு.
பழைய பிரதி, 6 ..

சுந்தா விஸ்வ விவரம்,
இரு வருஷத்துக்கு ரூ. 4
6 மாதத்துக்கு .. 2-2

அறிவைப் பரவச்

செய்வதற்கான

மாதாந்தரம்

தமிழ்ப் பத்திரிகை.

DEVOTED TO PRACTICAL TRUTH AND KNOWLEDGE

அறிவுடையாரேல்லாமுடையாரிவிலர் } A POPULAR NEW REVIEW & { கற்கு கட்ட, கற்பவை கற்றபின்
ரேன்றுடையாரேனுமிலர். — திருக்குறள். } TAMIL MONTHLY { நிகலாந்தத்துக் — திருநெல்வேலி
ILLUSTRATING THE PRINCIPLES OF EDUCATION, PSYCHOLOGY, SOUL-CULTURE &
ETHICS. ADAPTED FOR USE IN HOMES & SCHOOLS.

["Hitch Your Wagon to a Star"—Emerson.]

CONTENTS		PAGE	அட்டவணை.		பக்கம்
1. To Our Readers and Subscribers	...	284	1. கருத்து கையொப்ப சேசர்களுக்கு	...	284
2. Freedom—True and False	...	285	2. முத்தி அல்லது சுவாதந்திரம் என்னுள் என்ன?	...	285
3. Sankara Bodhivinit: The Prathista at Kalady	...	291	3. காலடியில் ஆதிசங்கரர் சாரதாம்பாள் பிரா ணப்ரதிஷ்டை	...	261
4. A First Lesson in Sociology: Varnashrama Dharma	...	298	4. ஜனசமவிக்ஷி விதையில் தர் முதற்பாடம்.	...	298
5. "Free from Bonds" The Autobiography of a Talang Gumastah	...	309	5. அவிழ்த்து விட்டகழுதை: ஒரு தாலுக்கா குமஸ்தாவின் சுரித்திரம்	...	301
6. "Four Dimensioned Bodies"	...	301	6. "துரியகன வடிவு"	...	300
7. The Cause of Righteousness, by A. S. Visva- natha Iyer, B.A., Sub-Registrar	...	312	7. "தர்மம் சா"—முற்காலத்தாலாசிரியைமை: ஸ்வதர்மஸ்தவகூடம்.	...	312
8. Lines in Praise of Sri Krishna, the God of Truth	...	317	8. வெண்ணெயிதிருமுகச் சண்ணனனைநீர் க ண்டதுண்டே சொல்லுமிக்!	...	317
9. Upanishadhartha Deepika I. The Amrita Bindu Upanishad, By M. K. Narayana-sami Aiyar, B.A. B.L.	...	321	9. உபநிஷதார்த்த நிபிகை: அபிர்த்தபித்து உபநிஷத, மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர் பி. ஏ. பி. எல்.	...	321
10. "What is Brahma?"	...	323	10. பித்துவென்றால் என்ன?	...	323

["Our Theism is the Purification of the Human Mind"—Emerson.]

Thick Paper Edition for Patrons.)

PUBLISHED BY

(Minimum Subscription Rs. 5

The Secretary, Diffusion of Knowledge Agency,

Lalitalaya, Mylapore, Madras, S.

For The Viveka Chintamani Publishing Committee.

Thin Paper Edition for the People.)

All Rights Reserved.
(Copyright Registered)

(Subscription Price: Yearly Rs. 4

"Like a spider, he spins the earth, and like a living creature He produces the Universes"—Upanishad.

THE VIVEKA CHINTAMANI.

Established 1892.

The Oldest and the Best Tamil Monthly: Yearly Rs. 4, Thick Paper Edition Rs. 5 in Advance.

Subscriptions registered by Volume only and cannot be discontinued in the middle of a Volume.

LALITA LAYA, MYLAPORE,

EDITOR

C. V. SWAMINATHA AIYAR.

Madras, S. March, 1910.

விவேகசிந்தாமணி.

வருஷசந்தா ரூ. 4, வாலியம் கணக்காகவே சந்தா பதிவுசெய்யப்படும்.

விவேகசிந்தாமணிக்குக் கமிட்டி விண்ணப்பம்

ஆரிய சகோதரர்களே, விவேகசிந்தாமணி, இனி மாதந்தோறும் ஒழுங்காக வெளியாகிவரும். ஸாதாமணுவருஷம் முதல் மிகவும் அருமையான விஷயங்களெல்லாம் வெளியாகும். லித்தர்கள் ஸாதாமுறை, யோகம், பக்தி, ஞானம் முதலான ஸாதாமுறைகள் வெளியிடப்படும். விவேகசிந்தாமணி பென்ற பெயர்க்கேற்றபடி இதில் விவேகத்தை விளக்கக்கூடிய அற்புத விஷயங்கள் நிறைந்திருக்கும். இக்காலத்துக்கேற்றபடி தேசாபிமானம், பாஷாஞானம், நீதிபோதம், வேதாந்தசாரம், சதேச விதேச சரித்திரங்கள், மஹா மாக்களின் அமிருத வசனங்கள், பகவான் அர்ச்சனனுக்குப் போதித்த நித்தியானுகூல ஸாதனங்கள், அப்போ தப்போது நடக்கும் விசேஷ ஸம்பவங்கள், ஆகிய இவைகள் அடங்கப்பெற்றுச் செந்தமிழ் நடைபில் எழுதப்பட்டுத் தமிழ்நாடுெல்லாம் ஜ்வலித்துவரும். இம்மாதார்தப் பத்திரிகைக்கு ஒவ்வொருவரும் சந்தாதாரராகச்சேர்வதுடன் தங்கள் நேசர்களுக்கும் காட்டி அவர்களுையும் வாங்கும்படிசெய்து ஆதரித்துவருக்கோருகிறோம். மனிதர்களுக்கு உய்யும்வழிகாட்டி அவர்களைக் கடைத்தேர்ச்செய்யும் உண்மையான ஸத்தருருவைப்போலவிவேகசிந்தாமணியை வாசிப்பவர்களுக்கு அது உற்றவிடத்துதவியாய் நின்று விவேகத்தவளர்க்கும் குருவாய்த்தோற்று மென்பதற் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. பத்திரிகையை முழுதும் படித்துக் கையொப்பக் காரர்களாய்ச் சேரவும், இதரர்களையும் அப்படியே சேரும்படி செய்யவும் கேட்டுக் கொள்கிறோம். இப்பத்திரிகை சென்ற பதினேழு வருஷங்களாக இடையறாது நடைபெற்று வந்து, இடையே அச்சாபிலார் செய்த தவறுதலால் இடர்ப்பட்டு சஞ்சிகைகள் தவக்கப்பட்டாலும், அதனால் குற்றமின்றி பத்திரிகை தொடர்பியாய் நடந்துவர ஏற்பாடாகி 17-வது வால்யம் 12-சஞ்சிகைகளும் சரியாக முடிந்துவிட்டன.

1910-ஹு ஏப்ரல்மீ முதல் 18-வது வால்யம் ஆரம்பம்.

விவேகசிந்தாமணிக்குச்சந்தாதாரர்களாகச்சேர விரும்புகிறவர்கள் அதன் ஒரு வருஷசந்தா ரூபாய் நாடையும் முன்பணமாக, மைலாப்பூர், லலிதாலயம், அறிவைப்பரவச்செய்யும் ஏஜன்ஸி காரியதரிசி சி. வி. ஸ்வாமிநாதய்யர் பேருக்கு அனுப்பி, அவரவர்கள் பேராரிஜிஸ்தர் செய்துகொள்ளவேண்டும். முன்பணமனுப்பாதவர்களுக்கு V. P. P. யில் ஒரு வருஷ சந்தாவுக்குப் பத்திரிகை யனுப்பப்படும். 1909ஹு ஜூலை, ஆகஸ்டி, செப்டெம்பர் மாதங்களிற்கு பத்திரிகை மில்லை; அவற்றிற்கு பதிலாக 1910-ம் வருஷம் மார்ச்சுமாதம் வரையில் 17-வது வாலியம் நடந்து முடிந்துவிட்டது. 1910ஹு ஏப்ரல்மீ முதல் தமிழ் ஸாதாரண வருஷத்தை யொட்டி புதுவாலியம் ஆரம்பிக்கப்படும். சி. வி. ஸ்வாமிநாதய்யர், எம். கே. நாராயணஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ., பி. எஸ்., பத்திராசிரியர்.

விவேகசிந்தாமணிக்குப்பிட்டி காரியதரிசி.

ORDER FORM.

Please enrol me as a Subscriber and send the Vivekachintamani by V. P. P. for a year's subscription, Viz Rs 4-10 எனக்குக்கிடைத்தமாதிரிச் காப்பியை வாசித்துப்பார்த்தேன். விவேகசிந்தாமணிக்கு ஏண்டையும் ஒரு சந்தாதாரராகச் சேர்த்துக்கொண்டு முதல் சஞ்சிகையை ஒரு வருஷ சந்தா ரூபா 4-10-க்கு V. P. P. மூலமாக அனுப்பக்கொருகிறேன், தவறாமல் தபாலபீஸில் பணம் கட்டிப் பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

பெர்

தொழில்

வகச் விவாகம்

போஸ்ட்

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is,
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."
"Seek Truth wherever you find it," But "Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—**Speak the Truth**

'Hitch your wagon to a Star'

"To Thine Own Self be True."

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம் தத்சத்.

[God is Love: Knowledge is Power. Aum.]

ஸத்யமே ஜேயம்—**Satyameva Jayati.**

4. 17.] 1910 ஞா பிப்ரவரி-மார்ச்சு 8, ஸௌமிய ஞா மாசி-பங்குனி 11. [ச. 11-12.]

To Our Readers and Subscribers.

We owe an apology to our Readers for the blunders committed by the Printer who was an untied hand. But better to deal with an ignoramus than get into the clutches of clever men without principle or scruples of conscience. In these days of voluble promises but rare fulfilment, we have, as we said, tried for once, the effect of 'Swadeshi Enterprise' on our constitution, with results, alas! better imagined than described. We are reverting, therefore, to our old humdrum life of "doing our duty" leaving the result in the hand of One, who in the Field of Battle at **Kuru-kshetra**, taught to the Hero of the Fight, Arjuna, the Great Secret of Karma, saying,—
"To work you have the right, but not to the fruits thereof."

We trust that our readers and Subscribers will not interpret this as meaning that they have no duty to perform, and we repeat that we expect them to do their duty and remit their arrears of subscription due **at once**.

We complete the 17th Volume with this number and we expect all arrears to be cleared before the Tamil New year comes round, with which the **18th Volume** will begin.

FREEDOM—TRUE AND FALSE.

"A certain magnificent orator, who was going to Rome on a law suit, had called on Epictetus. The philosopher threw cold water on his visit, because he did not believe in his sincerity. "You will

get no more from me," he said "than you would get from any cobbler or greengrocer, for you have only come because it happened to be convenient and you will only criticise my style, not really wishing to learn principles." "Well, but," answered the orator, "if I attend to that sort of thing, I shall be a mere pauper like you, with no plate or equipage or land." "I don't want such things," replied Epictetus; "and besides, you are poorer than I am, after all." "Why, how so?" "You have no constancy, no unanimity with nature, no freedom from perturbations. Patron or no patron, what care I? You do care. I am richer than you. I don't care what Caesar thinks of me. I flatter no one. This is what I have instead of your silver and gold plate. You have silver vessels, but earthenware reasons, principles, and appetites. My mind to me a kingdom is, and it furnishes me abundant and happy occupation in lieu of your restless idleness. All your possessions seem small to you, mine seem great to me. your desire is insatiate, mine is satisfied."

Does not Jesus Christ say the same thing in simple deep words? "What does it a man profit, if he gains the whole world and loses his own soul?"

ஹிதோபதேசம்.

"செல்லுமளவின் செலுத்துமின் சிந்தையை
வல்லபரிசால் உரையின்கள் வாய்மையை
இவ்லையெனினும் பெரிதுளனெம்மறை
நல்லவரன்றெறிநாமின் நீரே."—திருமுலர்.

"இக்காயம்நீக்கி யினியொருகாயத்திற்
புக்குப்பிறவாமற் போம்வழிதேடுமின்
எக்காலத்திவ்வுடல் வந்தமக்கானதென்றி
அக்காலம் உன்ன அருள்பெறலாமே."—திருமுலர்.

முக்தி அல்லது ஸ்வதந்திரம் என்றால் என்ன?

"மோகமடக்கவேணும் மெய்புருவங்காணவேணும்

"மெய்புருவங்கண்டு அன்பு நிலையறியவேண்டும்

"அன்பு நிலையறிந்து அந்தரங்கமாகவேண்டும்

"அந்தரங்கமாய்விட்டால் அனுபவமே சித்திக்கும்;

"சித்திக்கும்மெய்சொன்னேன் சித்தந்தகலங்காதே"

[யென்றான்.

—ஜனநாதராயமொழி

(மத்திம்பருவம்—சித்திப்படலம்)

முக்தியென்றால் என்ன? அது வேதாந்த வெட்டிப் பேச்சு அல்ல. தனக்குள்ளே ஒன்றையென்னி யென்னி மனம் புண்ணாகி, புண்ணான மனதிலிருந்து ஒழுமும் சீரையும் புதிதமான அமிர்தமென்று எண்ணிக்கொடுக்கும் வீண் எண்ணமும் அல்ல. நாய் எலும்பைக் கடித்துப் பல்லசைந்து போக, தன் பல்லி

யின்றொழுகும் இரத்தத்தை எலும்பிலிருந்து வந்த ரஸமாக வெண்ணிக்கொடுப்பது ஒக்கும் முக்தியை பாவனுமாதிரிமானதாக எண்ணிக்கொடுக்கும் மூடனுடைய கலிப்பு. முக்தி அல்லது ஸ்வானுபவத்தை "வேதாந்த பாவனம்" என்று சொல்வது உண்மைக்கு விருத்தமாகும். அபக்குவர்களுக்கும் அநாதிகாரிகளுக்கும் உண்மையுபதேசம் செய்யப் புகுந்தால், அவர்கள் மனமாபையின் மயக்கம் நீங்காத வராய் பாவனுதீதமான உண்மையை பாவனைப்படுத்தி, பாவனத்தை கவனம்பண்ணி, பின்னையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்ததை போல், பாவனுதீதமான உண்மையை பாவனுமாதிரிமாக வெண்ணித் தாம் படுகுழியில் விழுவதன்றி வீண் அட்டவிராசம் செய்துப்

சக்திவாய்ந்தவராயிருப்பார். அவர் இலகுனில் உண்மையைக் கண்டு பிடித்து நியாயம் செலுத்தத் தக்கவராவார். இப்படியே உண்மைத் தத்துவங்களைக் கண்டறிய வழியுண்டு. திருமூலதேவர்,—

“முசத்திற் கண் கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கான்
அகத்திற் கண் கொண்டு பார்ப்பதே யானந்தம்”

என்று சொல்லி, சரீரி, அசரீரிபைக்கண்டு பிடிப்பது எப்படி—யென்று நீலிர் கேட்டது போல் “ஸ்வானுபவத்தைச் சொல்” என்ற மூடனை நோக்கி, மறுகேள்வி யொன்று கேட்கிறார். அது இது:—

“மகட்டுத்தாய்தன் மண்ணனோடிய
சுகத்தைச்சொல்லென்ற சொல்லுமாறெங்ஙனே?”

அதுபோல சந்திஷையிருந்து பக்குவமுதிர்ந்த காலத்தில் சற்குருவை யடைந்து, உண்மையுபதேசம் பெற்று, உபதேசமெறி நின்றொழுதிய காலத்து, உச்சமான் உற்றததைய மிக் குருவோடைக்கியமாகி, குரு-சிஷன் என்கிற பேதமற்று நின்ற நிலையிலுதிக்கும் “ஸ்வானுபவத்தை”ச் சொல் என்றால், “சொல்லுமாறெங்ஙனே?” ஆயிலும் பரைவாக்கால் ஸ்வானுபவச், செல்வர்கள் சொல்லியதோர் உண்மையைச் சொல்கிறோம் கேண்மின்; தி

“முந்தியென்னப்படு மங்கையைச்சேரமுயல்பவருஞ்
சத்தியென்னப்படுமின்னுன்னிற்சார்தலுண்டோ!”

“சக்தி யென்னப் படுமின்னுன்” இல்லாவிட்டால் “முந்தி யென்னப்படுமி மங்கையைச் சேரமுயல்பவர்” மூர்க்கரேயாவர். மூர்க்கருக்குண்டோ சக்தியும் முக்தியும்? “நாய் முச்சத்திப்பாணை யறியுமா?” இப்படிப்பட்ட மூர்க்கர் சமயநெறிப்பட்டு முக்தியைச் சேரச் சக்

தியை வேண்டிச் செய்யும் பூஜையும், முக்தியை “வேதாந்த எண்ணம்” என்று சொல்லிப் போதிப்போர் உபதேசமும் ஒருவகைப்பட்டதாகும்.

“சக்தியை வேண்டிச் சமயத்தோர் கள்ளுண்பார்
சக்தியுழிந்தது தன்னை மறந்ததால்
சக்தி சிவஞானம்தன்னிற் தலைப்பட்டு
சக்தியுஞானந்தத்திற் சேர்ச்சலே.”—திருமூலர்.

இதெல்லாம் பரைவாக்கிலிருந்து பிறந்ததோர் ஒப்பிலா அசரீரிவாக்காம். சரீர பெந்தமரீங்காதவர் என் வாக்கும் “அசரீரிவாக்கே” யென்று சொல்லிக்கொண்டு கிளம்புவது ‘பொய்க்கூடையுட் புகுந்த மனிதன்’ பூதமென்று அதையாட்ட, தோம்பைபோலும் அக்கூடையைப் பூதம் என்று நம்பி யொழுதுவார் புல்லறிவை பொக்கும். இது நிற்க.

காலைய சித்தர் உரை எனக்குக்கிடைத்த அதிர்சயத் தத யுன்னில் அவர் உண்மையிற் சித்தரோபென்று விளங்குகிறது. நான் அவர் செய்த உரையை வாசித்தறிய வேண்டினேன். வேண்டின வேட்கை தீர்த்து ஆண்டவனடியையாழிந்து விளங்கின அவனைக், கயிலாயலித்தர் என்று அறிந்து கொண்டேன். அவரில் நான் காணுகொழிந்த பாகம் “கம்பளிச்சட்டை”யென்று அவருடைய பெயருக்கு அடைமொழியாகக் கொடுத்திருக்கும் அத்திருவார்த்தையின் இலக்கியமே அது விளங்காமைக்குக் காரணம், பின்வரும் திருமந்திரத்தினுண்மை புணர்ந்தோருக்குச் சொல்லாமல் தானே விளங்கும்.

“உற்று நின்றொடுமத்தகு சோதியை
சித்தர்கனென்றும் தெரிந்தறிவாரில்லை.”

“உணர்ச்சி யுளங்கே யொடுங்கவல்லார்கள்,
குக், குணர்ச்சியில்லாது குலாவிடலாவி, அ

னைத்தனைத்தின்பம் அது விதுவாமே” யென்றேதிப திருமந்திரத்தின் திருஷ்டா நின்ற நிலைபெற்று அதில், “உற்று நின்றாரொடும்” ஒன்றாகி அபேதமாய் விளங்கும் “அத்தகு சோதியை” —செய்வது செய்யத் தகும் தகைமை வாய்ந்த அந்த சோதியாம் “இன்னருட் சக்தி”யைச் “சித்தர்களென்றும் தெரிந்தறிவாரில்லை, தெரிந்தறியும் சக்திவாய்ந்த பின்,

“பத்திமையாலே பணிச்சமுயர் தொழ முத்திகொடுத்தவர் முன்பு நின்றானே.”

உண்மைப் பக்தி யின்றி “சக்தியென்னப்படும் ஈசனருள்” இல்லை. “சக்தி யென்னப்படும் ஈசனருளின்றி” “முக்தி யென்னப்படும் மங்கையைச் சேர முயல்பவரும்” இல்லை. வாச்சாவேதார்த்தம் காய்ச்சுப் பழக்காது. சிரத்தையின்றிப் பக்தி யில்லை. பக்தியின்றிச் சக்தி யில்லை. சக்தியின்றி நல்யோக மில்லை. யோக யின்றி ஞான மில்லை. ஞானமின்றி யோகஸித்தி யில்லை. யோகஸித்தியின்றி ஞானஸித்தி யில்லை. ஞானஸித்தியின்றி முக்தி யில்லை. முக்தியின்றி ஸ்வதந்திர மில்லை. கைலாயஸித்தர் உரைமுடிவில் “முடிவுரை” வரைந்திருப்பதில் இவ்வளவும் விளங்கப் * பரைவாக்கால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதில்,

“திருமூலர் திருவுளம் பற்றின திருமந்திரத்துக்குப் பயனுள்ளபடியே கம்பிளிச்சட்டைக் கயிலாபச் சித்தர், சாதகரின்றி ஆன்மலாபம் பெறும்படிக்கு, இட்ட திருமந்திரவுரை” என்று அவர் கூறிய வுரைக்கு விவரம் கூறுயிருக்கிறது.

திருவே மூலமாயுதித்தவர், திருமூலர். இது எப்படி யென்றால், மூலன் என்றும் “மூலபுருஷன்” மாயா ஸம்பந்தத்தால் இடையாகிப் பசுநிறைகளைமேய்த்து வருங்கால், அவன் தேஹனியோகமாய், அப்பசுநிறைகளாம் ஜீவகோடிகள் அவன் தேஹத்தை முகர்ந்து முகர்

ந்து தேஹவாசனையில் ஜீவரகசங்குன அவனுடைய(கோபாலனுடைய) வாசனையின்றித் தவித்து நிற்க, ஜீவகாரணயமே உருக்கொண்டது போலும்விளங்காநின்ற, சக்திவழிப்பட்ட “திருமூலர்” அவன் தேஹத்துட் புகுந்து பசுக்களின் துயரை யாற்றுவான் சங்கல்பிக்க, சங்கல்பமாத் திரத்தினுலே தேஹ வாலியாகி, தனது திவ்யதேஹம்மறைந்து போகக்கூறாது. பிறகு தான் புகுந்த சரீரத்திலிருந்து படி அசரீரையாவன் தவமியற்றி, சரீரம் நழுவி அசரீரியான ஒவ்வொரு பொழுதும் அவர் திருவுளம் பற்றியதோர் உண்மையனுபவத்தைப் பரைவாக்கால் “திருமந்திரமாக” வெளியிட்டார். இந்த மந்திரத்துக்குப் பயன் சிதாகாசத்திலிருந்து வெளிவந்த பரைவாக்கு, மனகாசத்திற் புகுந்து அங்கே, “சிருஷ்டி ஸ்திதி வியஸன கர்மசிகுத்” என்றசருதிவாக்குப்படி முத்தொழிலியற்றித் திருக்கூத்து விளைப்பதாம். இத்திருக்கூத்துத் தரிசனத்தைச் “சாதகர்” உளவறிந்து காண்பதே அவர்கள் “அறிந்து ஆன்மலாபம் பெறுவதாம்”. மந்திர திருஷ்டாவான “கம்பிளிச்சட்டைக் கயிலாயஸித்தர்” மந்திரத்தின் பயனும் திருக்கூத்து விளங்க, அதைச் “சாதகர்” அறிந்து ஆன்மலாபம் பெறும்படிக்கு (1) பரைவாக்கான சக்த சப்தபிரம்மத்திலும் வேறலாத திருமந்திரத்துக்கு, (2) பச்சந்தி, (3) மத்திம யென்னும் வாக்குகளால் “இட்ட உரை”யாம் “திருக்கூத்தாட்டம்” முற்றுப் பெற்றது என்பது அம்முடிவுரையின் இலக்கியார்த்தமாம்.

* (1) “பரை யென்னும் குக்குமைவாக்கது குன்யசம்பாஷணை.”

(2) “பச்சந்தி வாக்கதுவோ அந்தி சந்தி மஞ்சள் வெயில்.”

(3) “மத்திமை வாக்கதுவும் மனச் சூங்கு கட்டுடித்து மழலை பேசல். காலாவதான “வைகரி வாக்கு” “விவரமே” யெப்போதும்.”

பது சித்தர்வாக்கு.

இதற்கு “அறிவானந்த குரு” சாஷியாதலால், “சாஷிக்காரன் காலில் விழுவதிலும் சண்டைக்காரன் காலில் விழலாம்” என்கிற உலகவழக்கமான பழமொழிக்கு நேர்விருத்தமாய், “சண்டைக்காரன்” கொட்டமடங்க, “சாஷிக்காரன்” காலில் விழுந்து “அறிவானந்தகுருபாதமேகதி” யென்ற சாதகன்சொல்லுக்கிலக்காய், “அறிவறிந்த அறிவே” ஆனந்தமாய் விளங்கும் “சுககன”மான “குரு” வாம் “ஆனந்தத்தாயின்” “பாதமே கெதி” யாய்ப் பசுபாச மொழித்துப் பதியை யடைந்து சதியைப் பூஜித்து நிற்கிறோம்; இப்படிப் பதியையடைந்து பின் சத்பூஜையையும் அவஸரம் எதுவோ அதுவே “ஸ்வதந்திரம்.”

எல்லாதந்திரங்கள், ஆகமங்களிலும் “ஸ்வதந்திரமாம்” இதுவே தலையாய் விளங்குவதால், இந்தத்தந்திரத்தில் அடங்கிய ஆதமவுண்மைகளை ஸ்வாநுபவத்தால் அனுஷ்டித்து வருவதற்கான சாதகசாதனங்கள் எதுவோ அதுவே “ஸ்வாதந்திரியம்.”

இப்படியாக உண்மை முக்தி யின்னதென்றும், உண்மைச் சுதந்திரம் இன்ன தென்றும் விளக்கியபின், பொய் முக்தியையும் பொய்ச் சுதந்திரத்தையும் பற்றி அதிகமாய்ச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆயினும் சாதகர் அறிந்தும் பொருட்டு எந்தாய் உபதேசித்ததோர் உண்மையை, விளக்குவான் “உள்ளதை உள்ளபடி சொன்னால் நொள்ளக்கண்ணிக்கு நோப்பானாம்” என்கிற உலக வசனப்படி, உலகத்தார் மனம் நோகாதிருக்க, பூர்வம் “எபிக்டேடஸ்” என்னும் மஹாநூனியார், “வாயால்வல்லவர்” என்றுபேரும் பெருமையும் பெற்ற ஒரு உலகநூலார்க்குச் சொன்னவார்த்தைகளை இதன்முகட்டில் இங்கிலீஷில் பதிப்பித்திருக்கிற படி. அவ்விருவருக்கும் நடந்த சம்வாதத்தை இங்கு இதிலுலமாச எடுத்துரைக்கிறோம்.

எபிக்டேடஸ் என்பவர் தத்துவதரிசனம் கண்ட ஒரு மஹாநூலார். பூர்வத்தில் இக்காலத்து வக்கீல்களைப்போல் வாயால்வல்லவரான ஒரு கனதனவான், ஏதோ தனக்கிருந்த ஒரு கோர்ட்டு வியவகாரார்த்தம் ரோமாபுரிக்குப் போக நேரிட்ட பொழுது, அந்த சமயத்தை முன்னிட்டு “காரியத்தொடு காரியமாக” எபிக்டேடஸ் என்னும் மஹாநூனியைப் பார்த்துவரச் சென்றார். வந்தவர் வாயால்வல்லவரென உலகப்பிரஸித்தியாகப் பேர்பெற்றிருந்தும், அவர் உள்ளத்தில் உண்மைக்குணம் இல்லைபென்று கண்டநூனியார் அவர்தன்னைப் பார்க்க வந்ததில் பிரயோசன மொன்றுமில்லை பென்று அவர் மனம் புளிக்கப் பேசினார். “உம்முடைய ஸௌகரியத்துக்கொத்திருந்த தென்று வந்திராதலால், என்னிடத்திலிருந்து நீர் என்னத்தை கிரஹித்க்கப்போகிறீர்! சக்கிலிகடை சாமான்கடைக்குப் போனால் அங்கே யென்ன கிரஹித்க்கப்போகிறீர்! என்னிடத்தில் நீரொன்றுமிருக்காது” என்று சொன்னார்.

“ஏன்?” என்று கேட்டதற்கு, “உம்முடைய ஸௌகரியமே உமக்குப் பெரிதானதால், என்னுடையவார்த்தையினுட்பொதிந்துகிடக்கும் உண்மைத் தத்துவங்கள் ஒன்றையும் கிரஹித்க்காது என் பேச்சில் செறித்தை சொன்னீர் கண்டுபிடித்துக்கொண்டு வாச்சாவாதம் செய்வீரேயன்றி உண்மையுள்ளத்தில் ஏறாது!” என்று பதில் சொன்னார்.

“வீறுவாதம்புகழுவாய் வாநோவாளர்க்கு மெட்டாத முக்கணுடைமாமருந்தக்கமீர்தமே!”

என்று கூறியிருக்கிறார் தாயுமானவரும் அவ்வா!

அதற்கு வாக்குச்சாதுர்யரான அந்தவக்கீல் சொன்னதாவது:—“உம்மைப்போல் வார்த

தையினுட்புகுந்து தத்துவஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தேனானால், எனும் உம்மைப்போல் “பாப்பராக,” அதாவது பரம ஏழையாக விருப்பேன்: காசு, பணம், பேர், ஊர், அந்தஸ்து, வாஹனம், ஐசுவரியம், பூஸ்திதி, இவை யொன்று மில்லாத ஏனைவாயகாக உம்மைப் போலிருக்க எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.”

“சரி! நல்லதாயிற்று! ஆனால் ஒன்று: நீர் அடுக்கடுக்காய் அடுக்கிச் சொன்னதொன்றும் எனக்கு வேண்டியதாயில்லை யாதலால், அவைகளில்லாமை யென்றைப் பாதிக்கவில்லை! அன்றியும் உமக்கு என்ன தான் ஆஸ்தியிருந்தும் கடைசியில் நீர் என்னிலும் ஏழையாகவே யிருக்கிறீரென்பதற் சந்தேகமில்லை!” என்று எபிக்டேடஸ் அவருக்குப் பதிலுரைத்தார்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்! அது எப்படி?” என்று வயால் வல்லவரான அந்தவகையில் கேட்க, அவருக்கு அந்த ஞானியார் பின் வருமாறு பதிலுரைக்கலானார்:—

“உம்மிடத்தில் உண்மைக்குணம் இல்லை: ஆதலால் சமதமியில்லை. பிரகிருதிதீர்ப்புத்துக்கிசைந்தொழுகும் வகையறியிர். மனோசஞ்சலத்தினின்றும் உமக்கு விடுதலையில்லை. போஷகன் என்றும் பாதகன் என்றும் எனக்குக் கவலையில்லை. நீரோ அதைப் பற்றி ஸதா கவலைப்பட்டிக் கொண்டிருக்கிறீர். உம்மிலும் நான் பாக்கியவான்: எப்படியென்றால், “துறவிக்கரசன் துரும்பு” என்றதுபோல், ரோமராஜ்யத்தலைவர் (வீசர்) என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாரென்கிற கவலை எனக்கு லவனேசமும் கிடையாது. நான் யாரையும் முகஸ்துதி செய்து பேசுவதில்லை. உம்மிடத்திலிருக்கும் பொன் வெள்ளி சாமான்களுக்கு பதிலாக என்னிடத்திலிருப்பது இதுவே. உம்மிடத்திலு

ள்ள பாத்திரங்கள் வெள்ளி: ஆனால் உமதுள்ளத்திலிருக்கும் சியாயமோ மண்ணுக்கட்டிய சியாயமாயிருக்கிறது. உம்முள்ளத்துண்மையும் மண்ணுக்கட்டியே! உள்ளந்தான் இப்படியிருக்கிறதே, தேஹஸௌக்கியத்தைப்பார்ப்போமென்றால், உமது பசிதாஹமும் ஸ்ரீரணசக்தியும் அப்படியே மண்ணுக்கட்டிக் கொப்பாயிருக்கிறது! என் மனது எனக்கு ஒரு மஹாராஜ்யம்! அக்கே நான் ‘ஏகபோகமாய்த் தனியாக செலுத்துகிறேன்: அதனால் எனக்கு எப்போதும் நல்ல வேலையும் சுகபோகமும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது! நீரோ எப்போதும் சஞ்சலப்பட்டுக்கொண்டொழுகுபோக்குவழியின்றி அவதிப்படுகிறீர். உம்மிடத்திலிருக்கும் ஏராளமான ஆஸ்தி பாஸ்தி உடைமை யெல்லாம் உமக்கு அற்பமாகத் தோன்றுகிறது: ஏனெனில் உமக்கு அவற்றில் தீர்ப்பில்லை. என்னுடைமை எனக்குப் பெரிதாகத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில் நான் ஸதா திருப்தியுற்றிருக்கிறேன். உமக்கும் எனக்குமுள்ள வித்தியாசம் இவ்வகையானதாக விருப்பதால், என் பரம ஏழையாக விருந்தாலும் ஐசுவரியவானே. நீர் உலகைச் சுவரியமெல்லாம் படைத்திருந்தும் தரித்திரனே! ஏனெனில் ஐசுவரியத்துக்கும் தரித்திரத்துக்குமுள்ள வித்தியாசம் உடைமைகளில் இல்லை; ஆனால் மனத்திலிருக்கிறது. போதுமென்னுமருந்தே பொன்செய்யும் மருந்து!” என்று சொல்லி முடித்தார்.

வாயால்வல்ல வக்கேலும் பதில்சொல்ல மாட்டாமல் வாயிறந்து தன் வலியுமிழந்து வந்த வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு போனார். இந்த மாதிரி வாயால்வல்லவர்கள் இக்காலத்தில் வெகு பேர்களிருக்கிறார்கள். இவர்கள் தேடும் ஆஸ்தியெல்லாம் உப்புப் புளி யரிசிக்கே போதுமானதாகி வயிறு வளர்ப்பதிலே இவர்கள் காலமெல்லாம் போய்விடுகிறது. இவர்கள்

பேர் ஊர் அந்தஸ்து, வாஹனம் இவைகளுக்கு ஆசைப்பட்டு வயிற்றை வளர்ப்பதே முக்கியமாகக் கொண்டு வருகிறார்கள். இவர்கள் வயிற்றை வளர்க்க, வயிறு வளர்ந்து பருத்து நிறுதயத்தை மூடிக்கொண்டு வியாதியை வளர்க்கிறது. சோற்றுப்படிப்பும்வயிற்று வளர்ப்பும் அன்றி வேறொரு பயனறிபாப் புல்லியர் கற்றறிமூடராய்க் கர்மத்தை வளர்த்துக்

கொண்டு தத்துவ ஆராய்ச்சியின்றிக் “கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோல் மென” தம் வாழ்நாளே வீரோநாளாகக் கழித்து வாதனைப்பட்டு நீர் ரோகத்துக் காளாகி மாளுகிறார்கள். ஐயோ பாவம்; இவர்கள் விதிக்கு யார் என் செய்யலாம்! இவர்கள் கொண்டாடும் சுதந்திரம் பொய்ச்சுதந்திரமென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ!

“SANKARA REDIVIVUS.”

The Prathishtha at Kalady.

காலடியில் ஆதிசங்கரர்

ஸாரதாம்பாள் பிராணப் பிரதிஷ்டை.

“At that time the external forms of religious worship had crystallised into lifeless actions, and all their inner meaning had been enshrouded by the scrupulous observance of mere mechanical ritualities. Naturally enough these soul-less practices could not satisfy the religious aspirations of the common people and there was in their hearts a yearning for something truly religious, for that touch of nature which makes the whole world kin, and for some reality in the place of the existing shams.”

“There was all confusion as Tukaram forcibly puts it; peace and good-will seemed to have vanished away from the world. Selfishness was the rule of life; hero-worship had entirely disappeared; self-respect and consciousness of the past had degenerated into a readiness to serve every master who would pay; drunkenness was prevalent, and the religious teachers had degenerated into mere gramophones. To create order out of this chaos was the task on which the saint-poets laboured hard. They indeed brought on a revival of the spirit of self-respect, dignity, heroism, religious fervour among the masses. They set before the common people the ideal of *Svadharm* based on highest love and dignity of truth. Among this assemblage of poets who uplifted the masses stands prominently the figure of Tukaram, who is reckoned as the Prince of modern Bhaktas.”

“Tukaram was pre-eminently a poet of the people. He sang his lays to an illiterate and uncultured audience, and succeeded in the extremely difficult task of awakening in them the spark of Divinity which had so long lain dormant. His poems do not abound in long-drawn and elaborate feats of art and are not replete even with the common ratiocinations so familiar to us in works on Theology. He takes hold of the most ordinary and the most simple aspects of life; and after moralising on them draws from them truths of deep meaning. He attacked the failings of the times with a vigour that made them quail before the severe and straight lashes of his words. His onset upon the foibles of the people were so very fierce that it goes home straight. He places his finger right on the point and being very familiar with the ins and outs of human nature his blow scarcely fails. His *Abhāṅgas* which give advice to the people are full of homely and moral teachings enriched by the width and depth of his observations. He picks up the ordinary games and pastimes, of children and grown-up men, and touches and re-touches them with his imaginative faculty, and after endowing with the power of a spiritual dynamo sends them among the masses on their mission of religious awakening. A man without an ideal and doing no daily effort to realise it, is, says Tukaram, a veritable being of the animal world, a bull, only in human form. He is a useless burden to the earth and a disgrace to his ancestors.”— *Gleanings from the Study of Saints.*

“ஓம் ப்ரதிஷ்டாயை நம”

“ஆள்வாரற்மடாய்த் திரிந்த அறிவினியை
மாள்வார் வலையிற்சிக்காதுகாக்க மருட்டிகிடீடு
ஆள்வான் தனிநினைந் தன்பாலழைப்பித்துக்
கேள்வியிலாத வள்ளுவன்கோயிலிற் கட்டினன் வல்லவனே.”—திருவூடல்*

“வாயுண்டு வாழ்த்து; மவுனஞ்செய் போது மவுனவருட்
தர்யுண்டு; சேயன்ன வென்னைப் புரக்கச் சதானந்தமா
நீயுண்டு; நின்னைச்சரண்புக நானுண்டென் னெஞ்சம் ஐயா!
தீயுண்டிருந்த மெழுகலவோ கதிகேர்வதற்கே.”—தர்யுமானவர்.

“They say, Let them say!”

“தன்மயமான சுவாஸ்திந் மெள்ளத்தலைப் படுங்கால்
மின்மயமான ஐகம்பாதுரைத்தென்! வெளியினுய்த்த
சின்மய முத்திரைக் கையேமெய்யாகத் தெய்வத்தெருஞ்சே
நின்மய மென்மய மெல்லா நிறைந்த நிராமயமே.”—தாயுமானவர்.

ஸ்ரீஜகத்குரு ஸ்ரீமத் ஆதிசங்கராசாரியர் அவர்களுக்கும் ஸ்ரீசாரதாம்பாளுக்கும், பகவான் சங்கரர் திருவல்தாரமான காலடிநிராமத்திலே, திவ்யாலயம் ஒன்று கட்டிக் கும்பாபிஷேகம் செய்து அவர்கள் திவ்யலிங்கஹத்துக்குப் பிராணப்ரதிஷ்டையும் செய்தாகி, எம்பெருமான் ஸ்ரீசாரதாம்பாள் சமேதராய் இப்பரதக்கண்டம் உய்ய திருவுருக்கொண்டு, அவர் திருவல்தாரமான ஸீடத்தில்தானே திருக்கோயில் கொண்டருளியிருக்கலாயினார். இந்த பிராணப் பிரதிஷ்டைச் சடங்கு நானது பிப்ரவரி 18 21 உ திங்கட்கிழமையன்று ஆசாரிய ஸ்வாமிகள் ஏற்படுத்திய ஸாரதாபிடத்தில்தற்காலம் எழுந்தருளி ஜகதரக்ஷகராய் விளங்கும் ஸ்ரீசிவாபிநவ நரசிம்ம பாரதியென்னும் திருநாமம் பெற்றுவிளங்கும் ஸ்ரீமத்சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளவர்களால் இந்தியாமுமுமையிலுமிருந்துவந்துள்ள சிஷ்டர்களுக்கிரு

க்கூட்டமத்தியில் விமரிசையாய் நிறைவேறப்பெற்றது.

வேதமோதுமுண்மையை விசாரித்துணர்ந்து ஆகமவழியாய் அலிதைசித்தாந்தப்படுத்துவோர்தாமே “ஸ்வானுபவச்செல்வர்” என்னும் பேருக்குரியவர். ஏனெனில் ஏட்டுச்சரைக்காய் கறிக்குதவாதென்றபடி, வெறும் வேதாந்தம்மட்டும் அந்வைகித்தியைக் கொடுக்காது. “வேதாந்தசித்தாந்த ஸமரஸநன்னிலைபற்ற வித்தகச்சித்தர்க்கணமே” என்னும் தாயுமானவரால் துதிக்கப்பெற்ற சித்தர் கூட்டம், அருவாயும், உருவாயும், அருவுருவாயும், திருவாயும் இருந்து சாதகர்களை வழிப்படுத்தி அவர்களுக்கு ஆன்மலாபத்தையும் தேசத்துக்கு கேஷமலாபத்தையும் அளிக்கும் அதிஷ்டானதேவதைகளாயிருந்து விளங்குகிறார்கள்.

புரீமக்பகவத்பாத ஆதி சங்கராசாரியஸ்
வாயிகள் உபநயனமானவுடனேயே ஸந்தியா
சம்பெற இச்சைவத்தும் அதற்கு அவர் அ
ன்னை அனுமதிக்கொடுக்காமையால் நம்புதிரிப்
ராமணர்குலத்துதித்து 3-வயதில் பிதாவையி
ழக்க நேரிட்ட அவர், உபநயனமாய் 13-வய
தாகப் பாலனாயிருக்கும்பொழுது ஆற்றில் மு
தலை வாயில் அகப்பட்டுக்கூதர, அப்பொழுது
அவர்தாய் ஓடிவந்தும் அவரை மீட்கச்சக்தி
யற்றவராய் நிற்க, சங்கரர் தன்தாயை நோ
க்கி, “அம்மா, இந்த ஆபத்திலேனும் நான் ஸ
ந்தியாசம் பெற விணங்காயோ!” வென, அவ்
வம்மையும், இறைத்திலும்பரமே மேலென்று
எண்ணி அவரைப்பெற்ற அவளுடைய தா
யன்புதான் இறப்பரமிரண்டையும் ஏகமா
ய் உணர்ந்த அவர்கேட்டபடியே அனுமதி
கொடுத்தான். பரிசங்கரர் உலகப்பற்றை யுள்
ளத்தொழிக்கவும், அவதாரபுருஷராதலால்,
பற்றுவிட்டதை யெண்ணினமாத்நீர்த்தில் ஆ
த்நலபம்பெற்றவராய், தாபத்திரயங்களுந் நீ
ங்கினேங்கலானார், தாபத்திரயங்களும் தணிய
வே, ஆதிபெனதிகம், ஆதிதெய்விகம் என்கிற
பெனதிகதெய்விகவாதனைகள் அவரை அறவே
விட்டொழிந்தன. விட்டொழியவும், ஆதி
பெனதிகத்துக்கு அந்நியமாயில்லாத முதலை
யும் வாயைத்திறந்துகொண்டு அவர்காலையி
டுகிட்டு நீரில்முழுகிப் போய்கிட்டது.

இப்படி முதலையாய்ப்பட்டு அவர் விடுதி
பெற்ற அந்தக்ஷணமே இந்த பாரதவருஷத்
தின் சமஷ்டிபாவமூர்த்தியாம் பாரதஜாதீயம்
என்னும் ஸ்வதூதியுணர்ச்சிபிறந்தது. சமஷ்டி
சிறஷ்டி பாவங்களில் நன்றாகப்பழகிச் சா
தனமுனைப்பறிச் சாதிக்காதவர்களுக்கு ஸ்வ
ஜாதியவுணர்ச்சி யென்றால், “என்னவோ!” வெ
ன்று வித்தியாஸமாகத் தோன்றும். சேஷத்திர

சேஷத்திரஜ்ஞ விபாகயோகத்தில் சித்திபெற்
றவர்கள் தேஹம், தேஹி யென்றுள்ளது
போல், சேஷத்திரம்-ஜீதி யென்றிற சேஷத்திர
சேஷத்திரஜ்ஞ விபாகம் தானாயேற்படுவதை
யுள்ளுற்றுணர்வார்கள்.

குடும்பத்தில் தந்தை தாய்மகன் என்று திரி
புடிபாவம் ஏற்பட்டு விளங்குவது போல், இ
ப்பாரதவருஷத்தின் புனிதபூமியாம் இப்பர
தக்கண்ட சேஷத்திரத்தில் சேஷத்திரம், ஜாதி,
ஸ்வதந்திரம் என்கிற திரிபுடிபாவம் தோன்றி
விளங்குவது அஹக்கண்பெற்றாருக்கு நிதரி
சனமாம், சேஷத்திரம் சக்தியானால், சேஷத்ர
ஜ்ஞான ஜாதி சக்திமான்; சக்திக்கும் சக்தி
மானுக்கும் அத்தைதாபாவம்தானேயேற்படும்;
பாலில்நெய்ப்பாவிபிறந்தாற்போலவே சேஷத்திர
ரமாகிய இத்தேசத்தில் சேஷத்திரஜ்ஞான
சேஷத்திராத்மா (இதைத்தான் ஸ்வதேசி யெ
ன்னும் பதத்திற்கு இலக்கியார்த்தமாகக் கொ
ள்ளவேண்டும்) வியாபகமாயிருக்கிறான். பாலி
வின்றும் நெய்பிறந்தாற்போலவே, சேஷத்திர
த்தினின்றும் சேஷத்ராத்மா பிரிவுபட்டு உருப்
படுங்காலையில் சமஷ்டிமனம் மத்தடிபட்ட த
யிர்போல் கலங்கிநிற்கும். இதனால் ப்ரமாதம்
ஒன்றுமில்லை, ஏனென்றால், அது “ஸ்வதந்திரம்”.
சுதிராப்தியை, மந்திரமலையை மத்தாகக்கொ
ண்டு, வாசகியைக்கயிறாகச் சுற்றித் தேவர்க
ளும் அசுரர்களும் கடைந்தபொழுது சுழத்தி
ரத்தின் அடித்தரை மந்திரமலையின் சுழற்சி
யைத்தாங்கப்போதாதுபோக, ப்ரீவீஷ்ணு (ஸ்தி
திகர்த்தாவாதலால்) ஆமைமயாக அவதரித்து
மந்திரமலையைத்தன்முதிகில் தாங்குகொன்று
புராணத்தில் சொல்லியிருப்பது தத்துவமாயு
ள்ள உண்மையை பெளரணீகமாகச் சொன்
னதன்றிவேறல்ல. துல்லியமானதைப் பற்றிட
லாகவும், கிடப்பட்ட எகாக்கிரசிறையை மந்த

ரமலையாகவும், உசுவாஸ நிசுவாஸமாம் இருவினைப்பயனை வாசகியாகவும், நல்வினைதிவினையென்னும் இருவினையாளரைத்தேவர்கள் அசுரர்களாகவும் பாவநம் செய்து சமஷ்டியியஷ்டிபாவங்களால் சாதனைபுரிந்தால் உண்மையான தத்துவம் உள்ளபடி வெளியாகும். தத்துவத்தையுணர்ந்து தத்துவதரிசனம் செய்துகொண்டால் “தத்துவமெங்குண்டு, தத்துவனெங்குண்டு” என்னும் திருமந்திரோபதேசப்படி தத்துவமுள்ள விடத்தில் தத்துவனைத்தேடியறிந்து தரிசிக்கலாம்.

இப்படி தத்துவ தரிசனமும் தத்துவன் தரிசனமும் கிடைக்கப் பெற்றால், திருவாங்கூருக்கும் கொச்சிக்குமிடையே யுள்ள எல்லைப்பிரதேசத்தில் திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திலிருக்கும் காலடியென்னும் சிறியதோர்கிராமத்தில் தற்போது நடந்து வரும் வாலிசங்கராகிருதியாகக்கட்டப்பட்ட கோயில் கும்பாபிஷேகம், திவ்ய விக்ரஹப் பிரதிஷ்டைகளின் உண்மை யுள்ளபடி விளங்கும்.

இப்பொழுது ஸ்ரீங்கேரி ஸாரதாபீடத்தில் வீற்றிருந்து விளங்குகின்ற ஸ்ரீஜகத்குரு ஆச்சாரிய ஸ்வாமிகள் உண்மையை உள்ளபடியுணர்ந்து யோகசக்தியும் யோகவித்தியும் பெற்று விளங்குபவராயிருத்தலால், அவர் முன்னின்று செய்விக்கும் பிராணப் பிரதிஷ்டை அவரது மந்திர சக்தியால் இந்தியா முழுவதுமுள்ள உத்தமருள்ளத்தில், அவரவர் பக்குவ முதிர்ச்சிக்குத்தக்கபடி, பரை, பச்சந்தி, மத்திமைவாக்குகளால் பற்பல விதமாய்த் திருக்கூத்து விளைப்பதாயிருக்கிறது.

பரை பென்று சொல்லும் “சூக்குமை வாக்கது சூர்யசம்பாஷணை” யென்பது லித்தர் வாக்கியம். “பச்சந்தி வாக்குதுவோ அந்திச

ந்தி மாலிவெயில்.” “மத்திமை வாக்கதுவும் மனக்கு ரங்கு கட்டுகுத்து மழலை பேசல்”. இந்நட்புன்று வகையிலும் நடக்கும் கூத்து மானவீகமாதிரிமானதால் அதை வாயில் புறப்படும் வைகரி வாக்கினில் சொல்லவது தெய்வீகதர்மத்துக்கு ஒவ்வாததாம். ஏனெனில் “வைகரிவாக்கு விசாரமே எப்போதும்” என்பது சித்தர்வாக்கு. இப்படித்திரிவிதமாய் நடக்கும் கூத்தைத் தாமே காணப் பெற்றார்க்கு அத்தாஷ்டி வேண்டியதில்லை. காணப் பெறுவியினும் பெரியோர் வாக்கில் பக்தி சிரத்தையுள்ளவர்களுக்குத் தாயுமானவரது பிள்ளையும் திருவார்த்தை நல்லதோர் சான்றும்.

காட்டியவந்தக் கரணமுமாய்யிக் காய மென்று சூட்டிய கோலமுநானு வியங்கத்தரையிதனுள் ஈட்டிய நான் தனக்கோறவிவற்ற நான் இவற்றைக் கூட்டிநின்றாட்டினையேபரமே நல்ல கூத்திது [வோ]

அந்தக்கரணமும் மாயை; நானு விதமாக இயங்கும் புரியஷ்டக சூக்ஷ்மகாயம் போட்ட கோல மெல்லாம் காணற் சலம் போல மாயையிற்தோற்றமாய் முடிந்தது; இப்படியாக ஆத்மா இழிந்து வந்த படித்ததைபோலும் தத்துவத்தையினுள், இவை யெல்லாம் ஸ்திரப்பட நாட்டிய “நான்”என்னும் அகங்கார தத்துவமும் தனக்கென்றோர் அறிவற்ற அவித்தியாருபமானது. இப்படி அஸத்தாயுள்ள வற்றை யெல்லாம் கூட்டிச் சேர்த்து அவை யெல்லாம் நிலிபெற்ற அவற்றுள் ஸத்தருவாய் நின்று ஜீவநாடகம் ஆட்டினையே, பரமே! (பரசக்திஸ்வரூபமே!) இது நல்ல கூத்து!—என்ற படி.

யோகதிசைஷ, நூனதிசைஷ பெற்றுள்ளோரும், கேவலம் ஏபோவ முதிர்ச்சி பெற்றுள்ள

ரும் கண்டதோர் கனவுகளையும், காட்சிகளையும், உள்ளதுள்ளபடி வரையச் சொல்லி, அவற்றைத் திரட்டி யொருபுத்தகமாகப் பிரசுரித்தால், "ப்ரொபெஸ்ஸர் ஸ்டார்ப்க்" என்பவர் அமெரிக்காவில் பிரசுரித்திருக்கும் இங்கிலீஷ் புஸ்தகத்தைப் போல் ஆத்தமத்துவ மனோதத்துவங்களை விளக்க ஆஃதோர் அருமை வாய்ந்த அக்தாசுபியாக வேற்படும். ஆனால் அது சாத்தியமில்லை, சாத்தியமானாலும் இத்தேசத்தில் அதற்கு சாதகம் கிழிது மில்லை.

சமஷ்டிமனம் "மத்தடிபட்டார் போலும்" அலைவுறுங்காலத்தில் எத்தனையோ சாதகபாதகங்கள் நேரிடக்கூடும். இவற்றை யெல்லாம் ஸ்ரூலப்பார்வையுள்ளவர்கள் பார்த்து விசக்குதல் கூடாமையாம். ஆதலால் ஜகத்குருவாய் விளங்கும் ஸ்ரீமத்சங்கராசாரியஸ்வாமிகள், இது விஷயத்தில் முன்வின்று, ஸாரதாம் பாள் சமேதராய் ஆதிசங்கரபகவானை பிரதிஷ்டைசெய்து திருக்கோயில் கொள்ளச் செய்தது மிகவும் சிலாக்கியமே.

கலியுகுந்த இக்காலத்தில் இலக்ஷியார்த்தமான தத்துவங்களெல்லாம் தந்திர மந்திர யந்திராதிபுபகரணங்களால் இலக்ஷணப்படுத்தப்படவேண்டியது அவசியமாயிருப்பதால், இலக்ஷியமின்றி இலக்ஷணத்தைமட்டும் மூடமாய்க் கட்டியமும் ஜனங்கள் மனம்புளகாங்கிக்க, ஸர்வசாதகரும் ஸதலக்ஷியருமாய் விளங்கும் ஆதிசங்கரரை ஸாரதாம்பாள் ஸமேதராய் அவர் அவதாரம் செய்தவிடத்தில்தானே பிரணப்பிரதிஷ்டைசெய்து வைக்கவேண்டியது அவசியமேயாம்.

ஸாமான்யஜனங்கள் மனம் மூடமாயிருந்தாலும் பத்திரிசுந்தை நிறைந்தது. அவர்கள் மனத்துளே ஆத்மவுணர்ச்சியுறக்கச்செய்வது மந்

திர திருஷ்டாக்களாகவிளங்குமவர்களுக்கு மிகவும் இலகுவாம். துக்காராம் ஸ்வாமிகள் எல்லாருக்கும் அரிதாயிக்காரியத்தை முன்னொருகால் வெகுசலபமாகச் செய்து முடித்தார்.

ஸாமான்ய ஜனங்கள்மனது குழந்தைமனம் போல்உபதேசார்ஹமானதன்று. ஆனால் உதாஸந்தினால் மிகவும்பாதிக்கப் படத்தக்கதாம். நல்லுதாரணமாக விளங்க நல்ல உத்தமர் ஒருவர் அவருள்ளிருந்தாலும் போதும். அவருடைய உதாரணம் காட்டுத்திபோல் எங்கும் பரவி காடாந்தகாரமாய் விளங்கும் அவர்கள் மூடத்தை ஒருநொடியிற்போக்கும்.

இப்பொழுதிருக்கும் சமஷ்டிமனமிலை துக்காராம் ஸ்வாமிகள் காலத்திலிருந்ததற்குச் சரியாக விருப்பதால் அந்ருடைய காலத்தில் ஜனங்களின் மனோநிலையிருந்த இருப்பையும், அவர் சாமான்ய ஜனங்கள் மனதில் ஆத்ம வெளிச்சம் பிரகாசித்து விளங்கச் செய்த பெருமிதமானதோர் பொதுவேலையையும், அதற்காக அவர் கையாடிய சாதனங்களையும் இங்கிலீஷில் காட்டும் குறிப்பை முகட்டில் சேர்த்திருக்கிறோம். இக்காலத்தைப் போல் அக்காலத்திலும், அந்தர்லக்ஷியம் அழிந்து மந்திர தந்திர யந்திர பூஜைகள் மட்டும் வீணையறுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்தன. சாமான்ய ஜனங்களோ, நடக்கும் அக்கிரமங்களைக் கண்டு மனம்புழுங்கி உயிரில்லாச்சுவமெனவே அந்தர்லக்ஷிய யில்லா மந்திர தந்திர யந்திரோபாயங்களை வெறுத்தார்கள். துக்காராம்ஸ்வாமிகள் சொல்கிறபடி எல்லாம் குழப்பமாயிருந்தது. தர்மம் தலைகலிந்து நின்றது. சத்குணமும் சமாதானமும் நாட்டை விட்டு ஓட்டமெடுத்தது. எல்லாரும் சுயநயம் பாராட்டுகிறவர்களாயிருந்தார்கள். பணமே பெரிதாய் அவர்களுக்குத் தோற்றியது. திரமும்

வீரமும் பூஜிப்பாரிந்நிப் பூஜ்யமாயிருந்தது. மதபோதகர்கள் கிளிப்பிள்ளைகளைப் போலும் 'கிராமபோன்' யந்திரங்களைப் போலவும் கற்றுக்குட்டிகளாயிருந்து கேட்டதைச் சொல்லி வந்தார்கள். இப்படி சமஷ்டிமனம் கலைவரப்பட்டுக் குழம்பிக் கிடந்ததைத் தெளிய வைத்து ஒழுங்குபடுத்துவது மிகவும் கஷ்டமான வேலையாக விருந்தது. இராஜாங்கத் தாராலும் வித்தியா இலாகாதாராலும் ஆவதற்கரிதாய்ப்படும் இவ்வேலை அக்காலத்திற் றோன்றிய புனிதாத்தமாக்கள் சிவரால் வெகு நன்றாகச் செய்து முடிக்கப் பெற்றது. அப் படி பொதுஜன கேஷமத்துக் குழைத்தவர்களில் பிரதமஸ்தராயிருந்தவர் பக்த கிராமணி யார்துக்காராம் ஸ்வாமிகள்.

இவர் தனவந்தர்களைத்தேடி அவர்கள் உதயியை நாடவில்லை. ஸர்க்காரையனுக்கி அவர்கள் சாதகத்தை விரும்பவில்லை. பின் என்ன செய்தாரென்றால், பரையோகத்திலிருந்து தான் கண்டதுபலித்த உண்மைகளைப், பரையோகத்திலிருந்து பரை, பச்யந்தி, மத்திமை வாக்குகளால், வெளியிட்டு. அவருடைய வாக்கத்தியினாலேயே துஷ்டநிர்க்கர சிஷ்டபரிபாலனம் செய்து வந்தார். ஜனங்களுடைய நித்தியப்படிக்கருவிகளை யுற்று நோக்கி கவனித்து, அவைகளின் தத்துவங்களை வெளிப்படுத்தி எல்லாருக்கும் ஸ்வதர்மோபதேசம் செய்து வந்தார். அவருடைய பாட்டுகளினால் அவர் "வேமனாபத்தியம்" போல், சத்ருனத் தை பலப்படுத்தி துர்க்ருனத்தைக்கண்டித்து வந்தார். குழந்தை வினையாட்டுகளை யெடுத்துக் கொண்டு அவைகளில் மறைந்து கிடக்கும் தத்துவங்களை வெளிப்படுத்தி, தத்துவமூலமாய் தத்துவனைக்காட்டி எல்லார்க்குநதையிலும் ஈசுவரபதிபுதிக்கச் செய்தார். அக்கால

த்திலுந்நதஅந்நிரமங்களைச் சிறிதும் தாசுந்யமின்றித் தமது சக்திவாய்ந்த வாக்கண்டத்தால், கண்ட துண்டமாய்விழக்கண்டித்து வந்தார், அந்தர்லக்ஷியமின்றி மனமிருளடைந்த ஜனங்களுக்கு ஈசுவரபக்தி யுண்டாகச் செய்து அது மூலமாய் தேசபக்தி விளைத்து வந்தார். அந்தர்லக்ஷியமின்றியும், அந்தர்லக்ஷியத்தைச் சாதிக்க நித்தியானுசந்தானம் செய்வதன்மீயும் இருக்கும் மனிதன் மிருகப் பிராயனுகுறள் என்று அந்த உண்மையை எல்லார் உள்ளத்திலும் உறுத்தப் போதித்து வந்தார். அந்தர்லக்ஷியமில்லாத மனிதன் பூமிக்குப் பாரமென்றும் ஜதிக்கு ஈனம் என்றும் வற்புறுத்திவந்தார்.

இந்தியாவில் அந்தர்லக்ஷியமும் அந்தர்க்தியானமும் ஒழிந்ததினால் தான் எல்லாக் கேடுகளும் வந்துற்றன. ஜீவகாருண்யமே எல்லாவற்றிலும் சிரேஷ்டமென்றும், அந்நிம்ஸையே மேலான தர்மமென்றும் கெண்டாட்பட்டு வந்த இப்புண்ணிய பூமியில் ஜீவவதையும் துரோக சிந்தையும் உதித்து வளர்ந்து எல்லாருக்கும் வில்லங்கத்தை யுண்டுபண்ணுவானேன்? ஸ்வதர்மம் அழிந்ததினாலேயே எல்லா வில்லங்கங்களும் வந்து சேர்ந்தன. திரிசாலமும் சந்தியாவந்தனமும், காயித்ரித்தியானமும் விடாது செய்துவரவேண்டிய பிராணமணர்கள் ஜாதிமுறை கெட்டு, அந்தர்லக்ஷியமென்பதேயொன்று மின்றி, அந்தர்த்தியகன்மும் இல்லாமல், சுமமா சோற்றப்படிப்புமட்டும் படித்து மிருகப்பிராயமாய் வயிறு வளர்ந்து வருகிறார்கள். அந்தர்லக்ஷியமும் அந்தர்த்தியானமும் தவகள் ஸ்வதர்மம்க வேற்பட்டுள்ள பிராமணர்களே வருணசீர்தர்மம் மீறி அந்தர்லக்ஷியத்தை யிழந்து அந்தர்த்தியானத்தை மறந்து, கழுக்குத் துள்ள

விற்கும் குருடர்களாகி, மற்றவர்களையும் தங்கள் வழியில் நடக்கப் பழக்குகிறவர்களாயிருந்தால், இவர்களைப் பார்த்து மற்றவர்கள் கெட்டுப்போகக் கேட்பானேன்! பிராம்மண தர்மத்தைப் போலவே, கஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திர தர்மமும் தலைகவிழ்ந்து போயிருக்கிறது.

வருணசிரமதர்மமென்றால் பிராம்மணனுக்குப் பிறந்தவனெல்லாம் சோம்பேறியாய் வயிறு வளர்த்துக் கொண்டிருப்பவனுமென்கிறார்கள். அது வருணசிரம தர்மம் அல்ல. பிரஹ்மத்தையறிந்தவன்பிராம்மணன், இரகசியம் வேலையை ஸ்வதர்மமாகப் பூண்டவன் கஷத்திரியன். வியாபர விர்த்தியை ஸ்வதர்மமாக அனுசரித்துழைக்கிறவன் வைசியன். ஊழியஞ் செய்வ தொன்றை உத்தம தர்மமாகக் கொண்டு நடத்திப் போலுழைக்கிறவன் சூத்திரன். இவர்களைக் கர்மயோகி யென்றும் சொல்லலாம். வைசிய தர்மத்தை புள்ள படியனுஷ்டிப்பான் சித்தயோகி யாவான். கஷத்திரிய தர்மத்தை ஸ்வதர்மமாகக் கொண்டவன் இராக்யோகி யாவான். பிராம்மண தர்மத்தை ஸ்வதர்மமாக வுடையவன் ஞானயோகியாம். பக்தியோகம் எல்லாருக்கும் பொது. என்னெனில் பக்தியின்றிச் செய்யும் யோகம் பஸிக்காது. பஸிக்கின் சூர்யசித்தையாய் முடியும். அதிலும் கேடு வேறு வேண்டாம். அந்தர்லகியம் அழிந்ததினால்தான் சூர்யிய சித்தை தலை பெடுக்கலாயிற்று.

ஆதிசங்கரர் திவ்யியம் செய்துவந்த பொழுது, தகிண தேசத்தில் சூர்யியசித்தையனுஷ்டிக்கும் ஒருவன் அவரிடம் வந்து அவரை மஹா ஸாது வென்றும் பரமதாதா வென்றும் தொழுது வரம்வேண்டுவான் வேண்டி, அவர் தலையைத் தன் இஷ்டதேவதைக்குப் பஸி

யாகக் கொடுக்கத் தனக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று யாசித்தான். வாக்குத் தவறாமல் பகவானும் அப்படியே ஆகுவென்று சம்மதித்து, “அப்பா, நான் சமாதியுறும் வரையில் பொறுத்து, சமாதியிலிருக்கையில் தலையை வெட்டி யெடுத்துக்கொள்” என்று சொன்னார். அந்த சூர்யிய சித்தைக் கரானும் அப்படியே செய்வதாகச் சொல்லி நிற்க, ஆதிசங்கரர் சமாதியுற்றார். அப்பொழுது சூர்யிய சித்யோபாஸகன் அவர் தலையை வெட்டக் கத்தியை ஒங்கினபோது அவர் கிட்ட விரும்பாத சிஷ்யர்பேரில் நரவிற்றமமூர்த்தி அவசரமாய் வந்து ஒங்கின கத்தியால் தானே அந்த சூர்யியக்காரன் தலையை வாங்கிச் சென்றாரென்று சங்கரவிஜயத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகையால் அந்தர்லகியமும் அந்தர்த்தியானமும் ஒரு பொழுதும் கெடாதபடி காப்பாற்றிவரவேண்டியது ஆச்சாரிய ஸ்தானத்திலிருக்கும் குருமூர்த்தங்களான உத்தம புருஷர்கள் கடமையாம்.

இக்கடமையை நிறைவேற்ற தற்காலம் கமது ஆச்சாரிய மூர்த்தமாகவிளங்கும் ஸ்ரீஜகத்குரு ஸ்ரீமத்ப்ரீங்கேரி சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் முன்வந்ததைப்பற்றி நாம் ஆனந்த பூரி தராதித்திருவருளைச் சிந்தித்தவண்ணமாயிருக்கிறோம்.

ஓம்நம:ஸ்த

“முத்திக்குவித்த முதல்வன்நன் ஞானமே பத்திக்குவித்தப் பணிந்துறழப்பற்றலே சித்திக்குவித்துச் செவ்வந்தானதல் சத்திக்குவித்தத் தனதுபரந்தமே”—திருமந்
[நிரம்.]

A First Lesson in Sociology.

"Varnashrama Dharma"

ஜனசமஷ்டி. வித்தையில்

ஓர் முதற் பாடம்.

வர்க்கரம் தர்மம்.

"வித்தை" என்பது "வித்" என்னும் தாதவிலிருந்துண்டான வார்த்தை. வித் என்றால் அறிதல், அறிவைத்தருவது அல்லது அறியும்புழி வித்தை. இஃபரவித்தை யென்றும் அபரவித்தை யென்றும் இருவகைப்படும். பரவித்தையென்பது சித் விலாஸத்தை விளக்கும் வித்தையாம். அபரவித்தை அசேதனமாயுள்ள பிரபஞ்ச சம்பந்தமான ஐடத்தவங்களை விளக்கும் வித்தையாம். பசுவத்தையிலும், பசுவான், பரா, அபரா என்று தனக்கு இரண்டு சத்திகள் இருக்கின்றன வென்று அச்சுளனுக்கு உபதேசித்திருக்கிறார். இவையிரண்டும் விபரமித்துணர்க்குடியதாயினும் உண்மையில் இவையிரண்டாகப்பிரிவுப்பட்டிருக்கவில்லை இவ்விரண்டு மூக்கியசத்திகளும் பதினெண் வித்தைகளாக விளங்குவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பதினெண் வித்தைகளும் பரிபூரண அறிவாம் தேவியத்தோத்திரத்தில் "ஔவாறுமாகிசின்றான் வித்தை யொடவித்தையாம் கலைகளென்ன, காமயமென்ன!" வென்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பரை, அபரை யென்பதையே வித்தை, யென்று சொல்கிறதற்குண்டு. இவையே அறிவு அறியாமை யென்றும் சொல்வதுண்டு.

அறிவுஎன்பது ஓர் அத்தக்கரணசத்தியாகிருக்கிறதோ அப்படியே அறியாமையும் ஓர் அத்தக்கரணசத்தியாக விருக்கிறது. "காட்டிய அத்தக்கரணமும்மாயை" என்றதனால் அத்தக்கரணசத்தியாகிய இவ்விரண்டும்மாயா விலாஸத்தக்குட்பட்டதே. இத்தமாயை சுத்தமாயை யென்றும், அசுத்தமாயையென்றும் இருவகைப்படும். இத்தையே "சிறுபாதிசம்" என்றும், "ஸஹபாதிசம்"— "ஸோபாதிசம்" அல்லது "உபாதிஸஸிதம்" என்றும் சொல்வதுண்டு. இப்படியாகவுள்ள அறிவு, அறியாமை யுள்ளும் வித்த்களை அம்மனையம் நிறுத்திப்பார்த்

தால், (அதாவது உபாதிஸம்பந்தம் நீக்கி ஆராய்ந்தால்), அவை நீணப்படும், மறப்புமாய் விளங்கக் காணலாம். இந்த நீணப்பு மறப்புத் தானே எவதத்துவத்தைக்கொண்டு அண்டத்திற்பார்க்கில், பிறப்பும் இறப்புமாய்த் தோன்றும், நிணப்பு, மறப்பு என்று தமிழில் சொல்வதை சங்கல்ப, விகல்பமென்று ஸம்ஸ்கிருதத்திற் சொல்வர்.

இத்த ஸங்கல்பம் உதயமாவதையும், வயமாவதையும் அறிந்தவன் எவனோ அவனே யோகி. இந்த சங்கல்ப விகல்பத்தானே சித்தவிருத்திக்குக் காரணமாயிருத்தலால், சமுத்திர ஜலத்திலிருந்துள்ளும் அலைகளைப்போல் மனாகாசமாம், சித்த வெளிவிலிருந்து கிளம்பும் அலைகளாம் சங்கல்ப விகல்பரூப சித்தவிருத்தியை "நிரோதனம்" செய்தவனே, அலைகளேகிப்பார்ப்பவன். அவைவற்று விளங்கும் சமுத்திர ஜலத்தைக்காண்பதுபோல, சங்கல்பவிகல்ப சித்தவிருத்தியை நீக்கிப் பார்ப்பவன் தானே சலனமற்று விளங்கும் மனாகாசத்தை யோகதரிசனத்தால் உணர்கிறான்.

யோகதரிசனம் என்றால் என்ன?

சர்ப்பூரமும் ஜோதியும் கலந்தாற்போல ஐக்கியபதம் பெற்று நின்றவிடத்தில், சர்ப்பூரமாயிவையுமாயும் நீக்கி, சோதியாகிய மிருபாதிசையுமாயும் நீக்கி, இரண்டுக்குமுண்டான ஸம்பத்தத்தைமட்டும் உணர்ப்பு யுணர்வான் உணர்வு "யோகதரிசனம்" என்னும் சப்த்தத்துக்கு இலக்ஷியமாம்.

"மற்றோன்று மற்றோன்று மனோபவம்" என்றபடி ஒன்றைவிடொன்று பற்றி நின்பதே தொழிலாயமர்துள்ளது மனோதர்மமதலால், அம்மனோதர்மத்தை யோர்த்துணர்ந்து "சித்தவிருத்திநிரோதனமாம்" யோகசத்தியால் மனாகாசத்துப்புக்கு நிச்சலமான அந்த மனாகாசத்தினுள்ளிருந்து பார்த்தால் அம்மனாகாசம் தன்னறிவுக்குத் "தரிசியமாய்" காணப்பட்டதாய்" நிற்றும். மனாகாசம் "காணப்பட்டதோர் பொருளாம்" தரிசியமாக, அதைக்காணும் தான் திஷ்ட்டோ (காண்பான்) ஆக, காண்பானும் காணப்படுபொருளும் சம்பந்தப்பட்ட விடத்தில் பிறக்கும் காட்சியை நிதானித்தறிவான் யோகி. காண்பானும் காணப்படுபொருளும் ஒன்றையவிடத்து, சர்ப்பூரமும் சோதியும் கலந்தவியு

த்துண்டாகும் பிரசுரத்தைப்போல, காட்சி தன்மாதிரையாய் விளங்குவதைக்கண்டறிந்தவன் திரிபுடஞானம் பெற்றவனாவான். 'இத்தந்திரிபுடஞான மில்லாமல் செய்யும் யோகம் பயன்பட்டதானையால் இத்தந்திரிபுடஞானமே செய்குக்குக் கண்ணாய் விளங்கும். ஆகவே யோகநிசன்ம் எஞ்ஞாலும் திரிபுடஞானம் என்றாலும் ஒன்று என்று ஏற்படுகிறது.

இப்படிப்பட்ட "திரிபுடஞானம்" என்னும் "யோகதரிசனம்" பெற்ற சாதகர் தாமே உபதேசாருகராயார். அவர்களுக்குச் சொன்னதே பின்வரும் ஹிதோபதேசம்.

"இக்காயம் நீக்கி யினியொரு காயத்திற் புக்குப் பிறவாமற் போய்வழி தேடுமின்! எக்காலத் திவ்வுடல் வந்தெங்க் காணதென்ற அக்காலம் உன்ன அருள் பெறலாமே." —

[நிருமந்திரம்.]

இக்காயம் நீக்கினால் மனம் இன்னொரு காயத்தைப் பற்றும். அது அதின் ஸ்வதாமம். இனியொரு காயத்திற் பிறவாமல் இருக்க, "தேஜோஹம்" என்கிற தேஜஸ்பாவணமனத்தில் ஒழியவேண்டும். தேஜஸ்பாவணமெழியுந் தால், தேஜோபாதி நீக்கியமனம் எஞ்சி நிற்கும். எஞ்சி நின்ற மனமுதன்சேதமாம் பற்று விட்டொழிய, எஞ்சி நின்றபாவண மாத்திரமாம் "அஹம்" பாவத்தைப்பற்றி நின்று "பாவோஹம்" எனச் சங்கல்பித்து நிற்கும் இந்த பாவனையோகத்தில பாவணமாம் உபாதியை யெழிக்க, அலை யோய்ந்த மூழ்திரம் போல், சங்கல்பம் நழுவிப்போக அஃதோடு சித்தவிரும்பிப் பிடித்து, மனத்தேஜோமயமாய் நிற்கும். அஹாதசப்பத்திரிஞ்சனையிருக்கும்சங்கல்பத் துவளி நீக்கிய விடத்து அதற்குள்ளே யிருக்கும் ஜோதி ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்து நிற்கும். இத்தேஜோதி ருப தேஜோமனமும் தனது உபாதியொழிந்த விடத்திற் திரிஜகத் கிருஷ்டி, ஸ்திதி, வ்யஸை கர்மசூத்" என்ற இருதிவாக்சியத்துக்கு இலக்கியமாய் கிருஷ்டி, ஸ்திதி ஸம்ஹாரஈடுபமான மூன்றுசக்திகளும் பொருத்திய ஜினைத்மரூபக விளங்கும். இவ்விதமே "இச்சாசக்தி ஞானசக்தி சிரியாசக்தி ஸ்வரூபண்மையம்" என்னும் இரண்டையினமத்தால் அச்சித்து அபேததரி-

சனம் பெற்று தற்போத மொழிந்த ஓழியில் நிற்பர் தபோதனர். எல்லா தபங்களுக்கும் பலன் இதுவே. இதுவே திரிகால ஞானமளிப்பது. இத்தந்திரிகாலஞானமுற்ற பின் "எக்காலத்தில் இவ்வுடல் வந்து எமக்கு (சித்திச்சல்) ஆனதென்று" விசாரித்து, "அக்காலத்தை உன்ன"க் காலம் மூலமழிந்துகலையிலொடுங்கி நிற்கும். காலத்தின் மூலத்தை உன்னுவதால் (திரியாணிப்பதால்) கலாதத்துவ தரிசனம் சித்திக்கும். இத்தந்த "கலாதத்துவதரிசனம்" பெறுதலே "அருள்பெறலாம்." ஏனெனில் சூரியனின் ஒரு கிரணத்தையறியப்பெற்றவன் அதுவழியே சூரியனெரிச்சத்தைப் பெற்றவனாவது போலவும், பிறகு சூரியதரிசனம் பெறலாம் போலவும், கலாநித்துவநீதா யோகதரிசனத்தால் அறியப்பெற்றவன் "அருள்பெறல்" ஆவான்.

"தேஜோஹம்" என்றதிலிருந்து தித்த வியஷ்டி ரூபம் "கலாதரிசனம்" வரையிற் சென்று, தான் விஜ்ஞானகலாநான அந்த அவசரத்தில் வியஷ்டி ரூபத்திலிருந்து உன்னமயான சமஷ்டி ரூபம் பெற அருகுகொருள். இப்படி படிப்படியே உயர்ந்து செல்லும் சமஷ்டி வியஷ்டி பாவங்களில் ஆழிவை "யோகஸம்யம்" சக்தியால் இருத்தி ஸ்வானுபவம் பெற்றவர் பாலமாதி. சித்திபெறுவதற்கான யோக்சியதைவுள்ளவராகொருள்.

சூரியனுடைய ஒரு கிரணத்தையறிந்து அதனால் வெளிச்சத்தைப் பெற்று விளையாடுவது வியஷ்டி. வித்தை. அந்த ஒரு கிரணத்தோடும் யோகஸம்யமத்தால் கர்ப்பூரமும் தீபமுட்கலத்தாற்போல ஐக்கியபதம் பெற்று" பருத்தேபோலும் அதன்வழியே சென்று சூரிய தரிசனம் பூரணமாய்ப்பெறுவது சமஷ்டிவித்தையாம்.

இப்படிச் சோபான முறையே சிரப்பட்டு அரிய தவயியற்றி அடையப் பெற்ற சமஷ்டிவித்தையானது சமஷ்டி புராதியின்சேர்க்கையால், பலவிதமாகப் பரிணமித்து விளங்கும். இதைத்தான் 61-கலைகளாகப் பிரித்து கலா சாஸ்திரம் செய்திருக்கொருகன்.

இப்படி சமஷ்டி ரூபம் பெற்ற தீர்க்கதரிசிகள் ஜனசமஷ்டியின் இருப்பறிந்த அதைச் சீர்திருத்

திச் செம்மைப்படுத்தி நங்குதி சோச் செய்ய லாயக்கு
டையவர்களாகிறார்கள். விஷ்டி விநாயகியின் பூரண
த்தில் சமஷ்டிவித்தை உதயமாகிறபடியால், ஜீவன்
முகத்தர்களால் விளங்குவோரே சமஷ்டி வித்தைகா
நகம் பயில அருகாண்வர்களாம். ஜீவன்முக்தி திசை
யிலிருந்து சமஷ்டிவித்தைப்பாண்டிதொடங்கி விநே
ஹகைவலியும் பெற்றமுயலுவோர், ஆதியில் பிண்டத்
தைக் கொண்டிழைத்து பரத்தவர்களை யுணர்ந்து
ந்து போலவே, பின்னர் (அதாவது, ஜீவன்முக்தி
பெற்ற பின்னர்) அண்டத்தைக் கொண்டிழைத்து
அவநூந்நாயக விதேஹகைவலியும் பெற்று சிந்த
முந்த புருஷர் னா விளங்குகிறார்கள். இவர்களுக்குத்
திருமூலர் சொல்லியபடி,—

“ஒன்றே சூலமும் ஒருவனே தேவனும்
ஈன்றே நினைமின் மனசில்லை காணுமே
சென்றே புருஷத்தியில்லை துஞ்சித்தத்து
கின்றே கிலபெற நீர் நினைந்துய் மனே.”

என்பது ஸர்வலாபக மானதோர் ஹிதோபதேசமாம்.

இவர்களுக்குத் “சூலம் ஒன்றே!” அது எது வென்
றும் “மறுதலும்” (Human Race).

“தேவனும் ஒருவனே!”—அவர்கள் வழிப்பறியுங் கட
வுளும் ஸச்சிதாநந்தஸ்வரூபியாம் இரண்டன்றுவிளங்
கும் வஸ்து தானே.

அவர்களுக்குப் பிறப்புபயயில்லையால், சங்கல்பதோ
ஷமும், வினைப்பயனும் (சர்மபலனம்) அவர்களோப் ப
ற்றாக ஆகையால் “நடுவே நினைமின் காணுமே”
யென்கிறார். அவர்கள் கினைக்கும் கினைப்பு அவர்களோப்
பற்றா தாயினும், உலகத்துக்கு உள்ளபடியே பலனைத்
தரும். ஆகையால் தான்,—

“அருவாயிருந்து அவர் உலகையும் சூட்டி வைப்
பாரே” என்ற சொன்னது. பின்னும் ஆராய்ந்து பா
ர்க்கில் அவர்களுக்கு,—

(1) “நமசி இல்லை.”

(2) “சென்றே புறங்கூதியில்லை.”

(3) “அவர் சிந்தித்துக்கூறு அந்நியமாய்

உண்ட பிண்ட சாராநங்கள் எதுவுமில்லை.

எல்லாம் அவர்கள் சித்த விருத்திமாத்திரையி
ருவையுண்டான தால் “புரியவொத்தும் உருதவ
நாருளாலே”யென்பது அருளுக்குப் பொருத்தும்,
ஆதலால் அவர்களே,—“துஞ்சிந்நிந்தந்நிந்தே கீர் நிலை
பெயர்னைந்து உய்மின்” என்றார்.

இப்படிப்பட்ட மஹாநிகரில் ஒருவர் ஆதி சங்கரா
சாரியஸ்வாமிகள். அவர் உலகயுவான் கருணை பூரி
த்து ஸ்ரீராமர்மான உபாஸித்து வசப்படுத்தித் கொ
ண்டு, அத்தேவியின் சீட்டு விசேஷத்தால், தன்வலி
யிழைத்த பெனத்த ஸமயச் கொள்கைகளால், கெட்டுக்
கிடத்த வர்ணாசிரமநீரமுதலு மதபடியும் உய்ப்பித்து
ஷண்மத ஸ்தாபனம் செய்து அத்தவைய மத்தையா
வரும் அந்நியமாய்ச் கொண்டாடி ஆசிரயிக்கும் படி.
ஸ்திரமாய் ஸ்தாபித்தார்.

அப்படியாய் பட்ட மஹானுடைய கொள்கைகள்
இப்பொழுதுள்ள நவ நாகரிக மினுக்கினுண்
டான மயக்கில் அந்தர் கஷியமும் அந்தர்த் தியான
முமழித்த மம்மவர் மனத்தில் நிலபெருது வருவிப்
போகலாயின. ஸநாதனமான அக்கொள் கைகளை
உலகைகவரியுமும் கோற்றுப்படிப்புப் படித்து வா
க்சா ஞானமும் பெற்ற புல்லியர் மனத்தினின்றும்
நுழைப் போனதால், அந்த ஸநாதன தர்மத்துக்கு
ஒரு குறைவும் வராது. ஆனால் அதை யிழைத்த மனிச
ர்கள், பால் வற்றிய பதரே போலும் நங்குதி மார்க்கம்
(Progressive path) சேரது துறத்திக்கொண்டவர். அ
வர்களைப் பற்றி நமக்கு விசரயில்லை. ஆனால், சாலடி
யில் நடந்த திருவாலய ரூப்பாடிஷேச திவ்ய விசாஹ
பிராணப் பிரதிஷ்டைகளால், அந்த ஸநாதனதர்மமா
னது மதபடியும், தலையெடுக்கத் துவங்கினதுபோது
மாயிற்று. அப்பொழுது ஸ்ரீ ஸ்ரீக்கேரி ஜகத்குரு ஸ்ரீ
மத் சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் திருவாய் மலர்க்கருவிய
திருடிபுரேச மந்திரமொழிகளில் யாவரும் தத்தலிலே
மையிலிருந்து நடுவாமல் ஸ்வநாதத்தைக் கைகாடுவ
வீடாது ஆசிரயித்து வரவேண்டுமென்று வற்புறுத்தி
யருளினார். அந்த மஹான் ஸ்ரீமத் ஆதிசங்கராசாரிய
ஸ்வாமிகள் இச்சுரானுபூதியில்ஸ்தாபித்துள்ள ஸநாத
னதர்மத்தையே ஸ்திரப்படுத்தவேண்டி அப்போத
னை செய்தாராதலால் அவர் திருவடியைத்தலையில்

சுமைந்து அந் ஆக்கினேக்குட் பட்டு நடக்க நாமெல்லாம் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்.

வாயால்வல்லவரென்று பேரெடுத்த வியபசார வாக்கினர் போடும் மாயா ஜால வின்ன வேஷத்தைக் கண்டிசாம் மயங்கவேண்டாம். நல்லொழுக்க மில்லாதோர் நாயினுங்கடையாவர். திரிகரண சத்தியாய் நடந்து கொள்ளாதவர் கடைப் பிணமாவர். வாயால் வல்லவரான விண்வேஷதாரிகள் பேச்சிலும், வாயில்லா நாயினாய் விளங்கும் மெள்ள நேசிகர் திருவாக்கே மதிக்கற்பால் தென்றும், அதுவே பயன்படியாக்கா மென்றும் நாம் இப்பாதக் கண்ட வாசகஞ் சூது வந்துத்திச் சுடந்தேதையில்லை.

ஆகையால், சூரியஜோதியானது ஸ்படிகத்தினாலே பலவண்ணமாகப் பிரிந்து இத்திர சனுசுபோலும் அழகு பொருந்தி விளங்குவது போலே, “ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்” என்ற ஸ்வயம் பிரகாசமான “சுகமேவாத்வியமான” “ஸத்தியம்” மந்திர திருஷ்டா, ஞான திருஷ்டா, யோக திருஷ்டாக்களின் ஸ்படிகம் போன்ற மனத்தினால் பார்க்கும்பொழுது வர்ண சிவம் தம்மத்தக்குட்பட்டதாகவிளங்கும். உபாதிபொழிந்தால் எல்லாம் ஏமாய் விளங்கும். இந்த லக்ஷணையை ஜபமண்டிப விறையில் நாம் முதலாவதாகக் கந்தவேண்டிய முதற்பாடமென்று கொண்டு காமெல்லோரும் உள்ளத்தில் உன்னி மனத்திற் பதியவைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஸ்வாஹம் வழுபவது நடக்க நமக்கு ஞானவருள் சித்திக்கும். ஞானவருள் தானே திருவருள் பயக்கும். ஓம் தத்துத்

Free from Bonds.
The Autobiography of a Tulu Gumastha

* அவிழ்த்து விட்டகழுதை

யௌவனம்—விவாகம் (தொடர்ச்சி)

சேகர ரஸம் என்பது நியாயமும் அநியாயமும் எதிர்த்து நிற்பதாக அலுவலர்வதல்ல—(ஒரு)

* தன்னைநின்று தன்மொழிவற்பிடுவேனென்று கட்டையறியாது.

நியாயமும் (மற்றொரு) நியாயமும் எதிர்த்து நின்றால்தான் உண்மையான சோதரஸமாகும். இதிலொருகாலும் அதிலொருகாலுமாகவைத்துப் பொதுவான நியாயத்தை எட்டிப்பிடிப்பது தே தப்பிக்கும் வழி.

ஒரு நாள் ஏகாதசியன்று சாயத்திரம் என்ற தாயார் ஜபம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது அவசரமாய் என்னைக் கூப்பிட்டாள். “எனக்கு மயக்கமாயிருக்கிறது, கைகால் ஓய்வாயிருக்கிறது. நான் காலையரையில் இருக்க மாட்டேன். என்னை எங்கேயோ தூக்கிக்கொண்டுபோவது போலிருக்கிறது. பிராயச்சித்தம் செய்து விடு” நான் வேண்டியபடி கிடைத்துவிட்டது. யாருக்கும் என்னால் இருக்கும் பெருமூலம் இறக்கும்பொழுதும் ஹிம்சையெய்துநீக்கக் கூடாதென்பது என் பிரார்த்தனை” என்றாள்.

அம்மா நீ எனக்கும் பிறருக்கும் செய்திருக்கும் உபகாரங்களைக் கணக்கில் சேர்த்தாயில்லையோ? என்றேன்.

“என்னால் யாராவது உபகாரம் அடைந்தால் அது அவர்கள் அதிர்ஷ்டமேயொழிய என் பிரார்த்தனை ஒன்றில்லை” என்றாள்.

இதற்குள் வாத்தியாரை வரவழைத்தேன். அவர் வந்ததும் என் தாயார் தலையை என்மடித்து வைத்து சுர்ணமந்திரத்தை ஸ்வரத்துடன் நிறுத்திச் சொன்னேன். சுந்தோஷமாய்க் கேட்டாள். என் தம்பியும் என் மனைவியும் அழுதார்கள். அவர்களைக் கூப்பிட்டு “நான் உள்ள நாளெல்லாம், உழைத்தது போதாதா? இப்பொழுது கொஞ்சம் இளைப்பாற உத்தேசிக்கிறேன். அழாமல் உத்தரவுகொடு. உள்ளங்காலில் வெள்ளெலும்பாட ஓடி உழைத்தேன். நீ

ங்கள் இருவரும் பரஸ்பரம் விசுவாசமாயிருந்தால் உங்கள் வீட்டை கிட்டு நான் அசைந்து போகமாட்டேன்; நான் ஏற்றிவைத்தவிளக்கு எரியுமானவும் நான் சமீபத்திலிருப்பேன் என்றான்.

“அம்மா நீ எனக்கென்ன ரூபமாகக்கொடுக்கிறாய்?” என்றேன்.

“உனக்குத் தெரியாததென்ன நான் சொல்லப் போகிறேன்! உன் தேகத்தை செல்வையாய்க் கவனித்துக்கொள். தேகம்தான் ஆத்மாவேறு என்றும் அதற்கும் இதற்கும் சம்மந்தமில்லை, ஒன்றில்லாமல் இன்னொன்று கடைத்தேறக் கூடும் என்றும் சொல்பவர்களை நம்பாதே, பெண்டாட்டி மில்லாமல் புருஷன் கடைத்தேறுவான், புருஷனில்லாமல் பெண்டாட்டி கடைத்தேறுவான் என்பதைக் கவனிலும் நம்பாதே. சிருஷ்டியில் இல்லாத பிரீதியை நீ கற்பிக்காதே. இவ்வுலகில் ஒருவரை வஞ்சித்து ஒருவர் வாழ இன்னும் இடம் ஏற்படவில்லை. “சர்வம் விஷ்ணுமயம் ஐகத்” என்பதை அனுஷ்டானத்தில் கண்டுகொள். உன் பத்தியை தேவி ரூபமாக பாசித்து நடந்துகொள்.” என்றான். பிறகு என் தம்பியைக் கூப்பிட்டு முத்தமிட்டு “நீ அண்ணா சொல்லித் தட்டாமல் நடத்துவா” என்று கண்ணை மூடினான். இரவு 10 மணிக்கெல்லாம் சுவாசம் நின்றது. மறுநாள் தகைம்முதலிய கிரியைகளெல்லாம் செய்துகிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்ததும் தனியான காட்டுக்குள் பிரவேசிப்பது போலிருந்தது.

இதன் பிறகு என் தம்பி பட்டணத்தில் சட்டப்பரீகைக்குப் படிக்கப்போய்கிட்டான். அவன் மாமனார் அவனுடைய செலவுக்கு வேண்டிய பணம் கொடுக்கத்தயாராயிருந்தபோ

திலும் அவன் ஒழிந்தவேளைகளில் பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகளுக்கு வீட்டில் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்துக் கொண்டும் அவர்களுடனேயே குடியிருந்து கொண்டும் காலசேஷம் செய்து வந்தான். போதாவிட்டால் என்னைக் கேட்டுப் பணம் வாங்கிக் கொள்வானோ யொழிய மரமனுரைக் கேட்கமாட்டான்.

நான் வெகுநாளாய் எங்கேயாவது ஒடிப் போக வேண்டுமென்று கொண்டிருந்த என்னம் என் தாயார் இறந்த பிறகு என் குழந்தை மீனிடத்திலிருந்த அபிமானத்தினால் அதை நிறைவேற்றமளம் வராமல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் குறைந்தது. பெண்டாட்டியின்பேரில் கோபித்துக் கொண்டு அறிபாக் குழந்தையைக் கட்டித்துக் குட்படுத்துகிறதா என்று தோற்றிற்று. ஆனால் அடுத்த வருஷம் ஒரு விஷயம் நேர்ந்தது. என்னுடன் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த ஒரு சினேகிதனே எங்கள் அபிவிடில் தாசிஸ்தாராக வந்தார். அவர் மகத்தில் கிரிஸ்தவர். அவர் எல்லா சட்டப்பரீகைகளிலும் தேறியிருந்தார். அடுத்தாற்போல் 17½ ரூபாய் குமாஸ்தா வேலை ஒன்று காலியாயிற்று. பழைய சினேகிதனுக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டுமென்று அத்தத் தாசிஸ்தார் அந்த வேலையை எனக்கு சிபார்சு செய்து கொடுத்தார்.

கஜானுக்கணக்குகளில் நான் நன்றாய்ப் பழகியிருந்தபடியால் அந்த வேலைபே எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அதாவது எனக்கு “நகதி குமாஸ்தா” என்று பெயர். இரண்டொரு ரூபாஸ்தாக்களுக்கு இந்த வேலைதங்களுக்குக்கிடத்திருக்கவேண்டியது என்று மனவருத்தமுண்டு. என்சம்பளம் உயர்ந்ததை என் மனைவி கேட்டுச் சத்தோஷமடையட்டும் என்று அவளிடத்தில் சொன்னேன். “எங்கள் அப்பா சிபார்சி

னால் உயர்ந்த சம்பளம் கிடைத்ததோ” என்றான்.

“இல்லை. இப்பொழுது வந்திருக்கும் தாசில்தார் என்னுடன் படித்த சிநேகிதர். அவர் சிபார்சு செய்தார்” என்றேன்.

“அவர் உங்களுடன் படித்தவர்தானே அவருக்கு மட்டும் எப்படி தாசில்தார் வேலை கிடைத்தது?” என்றான்.

“முதலாவது அவர் கிறிஸ்தவர். இரண்டாவது, அவர் எல்லா பரிசுக்களும் தேறியிருக்கிறார்.”

“எப்படியிருந்தாலென்ன? உங்களுடன்படித்தவர்களெல்லாம் பெரியவேலையில் தானிருக்கிறார்கள். ஆச்சுது, நாளைக்குத்தம்பி ஹைகோர்ட்டுவக்கிலாகப் போகிறார். அவர்பெண்டாட்டிக்கு நான் புடவை அலைத்துப் போட்டேவண்டும். உம்!” என்று பெருமூச்சு விட்டான்.

“நீங்களும் அவரைப்போல் படித்துப் பரிசுக் கொடுத்திருந்தால் இத்தனை நாள் அவரைப்போல் வந்திருக்கலாமே? ஏன் வேண்டுமென்று இப்படி அழிப்பு செய்கிறீர்கள்? நமக்கு 15 ரூபாயிலிருந்து 17½ ரூபாயானால் மோகூத்தை எட்டிப் பிடித்துவிட்டது போலிருக்கிறது. அவர்களுக்கெல்லாம் 100 ரூபாய்க்கடுத்தது 200 ரூபாய், அதற்க்கடுத்தது 300 ரூபாய் என்று நூற்றுக்கணக்கில் சம்பளம் உயர்கிறது. அவர்களுடைய ஒரு சம்பளத்துக்கும் அடுத்த சம்பளத்துக்கும் உள்ள வித்திபாசத்தையே நமக்கு ஆபசமுமுவதும் கொடுத்தாலும் போதுமென்று தோன்றுகிறது” என்று போய்விட்டான்.

ஒட்டகத்தின் முதுகின் மேல் ஒவ்வொரு வைக்கோலாய் சுமத்திக்கொண்டே வந்தால் கடைசியில் அதன் முதுகும் ஒடிந்து போய்விடுமென்று ஒரு வசனமுண்டு. ஒட்டகம் போன்ற தாலுக்கா குமஸ்தாவாகிய என் முதுகில் சுமத்தப்பட்டவைக்கோல்களில் கடைசி வைக்கோல் மேற் கூறிய வார்த்தைகளே. அன்று சாயந்திரமே ஒரு மாசத்துக்கு ரஜாவுக்கு உத்தரவு கேட்டேன், “இப்பொழுதுதான் உத்தியோகம் உயர்ந்திருக்கிறது அதற்க்குள் ஏன் ரஜா?” என்று தாசில்தார் ஆச்சரியப்பட்டார். “பட்டணத்தில் என் தம்பிக்கு உடம்பு சரியில்லை. நான் போய்ப் பார்க்கவேண்டும்” என்று பொய்ச்சொன்னேன். வீட்டில் என் மனைவியிடத்திலும் படியே சொல்லிவிட்டு மறுநாள் ரவுபுறப்பட்டுப் பட்டணம் போனேன். அங்கே என் தம்பியை நான் பார்க்கப்போகவில்லை. அங்கிருந்தபடிமறுநாள் முதல் கால்நடையாய் தேச சஞ்சாரம் செய்ய ஆரம்பித்தேன் சையில் பணமிருந்தால் கப்பல் ஏறி வேறுதேசம் போயிருப்பேன். தினம் பத்து மயிலுக்குக்குறையாமல் நடப்பேன். கையில் 50 ரூபாய்ப்பணமும் திபாவளிக்கு மாமனார் செய்துகொடுத்தமோதிரமும் எடுத்துக்கொண்டுபோனேன். நான் புறப்பட்டுப்போகும்போது என் மனைவி ஆறுமாதம்கர்ப்பமாயிருந்தபடியால், ஒருகுழந்தையை விட்டுப் பிரிவதற்கேமனம் வராதிருக்க இன்னொரு குழந்தையும் பிறந்து விட்டால் அப்புறம் நாம் வெளிப்புறப்படவே முடியாது; தொழுவத்தில் கட்டப்பட்ட கழுதையாய் நிற்க வேண்டியதுதான் என்று பயமுண்டானதால்தான், அவ்வளவு அவசரமாய்ப் புறப்பட்டேன். புறப்பட்டு எல்லாவித தேசங்களையும் ஐனங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு போனேன்.

வெகுநாளாய்க் கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒரு பாறையை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த என் வாழ்நாளென்னும் கப்பல் இன்று அப்பாறையில் தாக்கிவிட்டது. கொந்தளித்துக்கொண்டிருக்கும் சிறுஷ்டி. சாகரத்தில் ஒரு திவ்லையாகிய எனக்கு (என்தத்தளிக்கும் ஸ்திதியைக்காணாக்) கண்கள் தவிர வேறென்றும் பகவான் கொடுக்கவில்லை ஜனசமூகங்களின் மத்தியில் காட்டில் சஞ்சரிக்கும் புலிபோல் தனியனாய்த்திரிந்தேன். என் ஹீருதயத்தையே நான் தின்கொண்டிருந்தபடியால் என்னை மாமசபக்தனியென்று சொல்வதற்கில்லாமலிருந்தது யாரோடாவது சம்பாஷணை நேர்ந்தால், பத்திரிகைகளில் என்ன சமாசாரம் என்றும் மழையெங்கே பெய்ததுயெங்கே பெய்யவில்லை என்றும் கேட்பதைத்தவிர மற்ற விஷயங்களில் என் வாயைப் பூட்டிக்கொண்டேன். என்ன உத்தேசத்துடன் இவ்வளவு தூரம் அலைந்தேன் என்று கேட்டால், பதில் சொல்ல முடியாது. நான் அப்பொழுது குடியிருந்த சூனியப்பிரதேசத்தில் உத்தேசம் என்னும் நகரத்திரும் உதித்ததில்லை. வேட்டையாடப்பட்ட மிருகங்கள் தங்கள் மேல் விழுந்த பாணத்தின் வேதனையிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள உத்தேசித்தவைபோல் இன்ன இடம் போகிறோமென்று தெரியாமல் ஓடிமாம். வேதனை தங்கள் சரீரத்திலேயே ஐக்கியப்பட்டிருப்பதை அறியாதனபோலும் அந்த இனத்தில் நானொருவனானேன், என் காலிந்திரிக்கும் நிலம் நெருப்பானது போற்றித்தேன். என் எண்ணங்களும் மனத்தோற்றங்களும் என்னைப் போ போ என்று துண்டின. சுற்றிலுமுள்ள மரஞ் செடிகள் புற்பூண்டுகள் கூட என்னைப் போ போ என்று துரத்தின. காலசக்ரம் சுழலும்போது அதிலொட்டிய துளியாகிய நான் மட்டும் எப்படிச் சுழலாமலிருக்கமுடியும்?

வழியில் சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்தேனென்று கேட்கவேண்டாம். சாகத்தூணிந்தவனுக்கு சுழுத்திரம் முழங்காஸம்ட்டு ஜலம் என்பதுபோல் எந்த வேலையும் செய்யத்தூணிந்த ஒருவன் ஒரு சுண்டிவிரலினால் வேலை செய்து தனக்குப் போதுமான அளவு சம்பாதித்துக் கொள்ளக்கூடும். ஆனால் இடையே இரண்டு கைகளினாலும் தனக்கு உபத்திரவங்களை சம்பாதித்துக் கொள்ளாமலிருக்கவேண்டும்.

ஒருமாதத்திய என்றா முடிந்தவுடன் இன்னும் 6 மாதத்துக்கு ரஜாவுக்கு எழுதியிட்டு மறுநாளே அவ்வுரைவிட்டுப்பறப்பட்டேன் இப்படி யெல்லாம் அலைந்தால் நம்மை மாமனாவிட்டிருந்து யாராவது தேடிப்பிடித்து அழைக்க வருவார்கள் என்று எண்ணினேன். மூன்று நான்கு மாதங்களாயின: யாரையுங்காணோம். பாவம்! அவர்கள் என்னை எந்த விலாஸத்தில் தேடுவார்கள்! வலுவிலை கடிதம் எழுதவும் அவமானம்! விட்டிருந்தால் சண்டையும் மனஸ்தாபமுமாகவாவது காலத்தைத் தள்ளலாம். இப்பொழுதோ என்னிடத்தில் சிநேகம் பாராட்டாவிட்டாலும் விரோதம் பாராட்டுமளவுகூட நம்மைக் கவனிப்பாரில்லை. எல்லாரும் அவரவர்கள் வேலையையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதாவது ஏற்கனவே தங்களுக்குக் கிடைத்திருந்த சண்டைச்சர்சரவுகளை விட்டு விலகுதல் என்னும் முட்டாள்தனமான காரியத்தை அவர்கள் செய்யவில்லை. எனக்குப்பொழுதுபோவது ஒரு பெரிய பாரமாயிருந்தது. தினம் வழக்கமாய்ப்பட்டுக் கொண்டிருந்த கஷ்ட கிஷ்டரேங்கள் தேவாமிருதம்போல் மறுபடி கிடைத்தால் போதுமென்று ஆசையாய் விட்டது. இவ்வுலகத்தில் வேலையில்லாதவனை

ப்போல் துர்ப்பாக்கியுள் யாருமில்லை, உலக முழுவதும் ஒரு பெரிய நீரணியந்திரம்போலும் நான் அதனால் நொறுக்கித் தூளாக்கப் படுவதற்கு தயாராய் அதற்குள்போடப்பட்டுக்காத்துக்கொண்டிருந்த தானிய விதைபோலுமிருந்தது. வெகு நாளாய்ப் புகைந்து கொண்டிருந்த என் ஹிருதயம் எரிந்து சாம்பலாய்ப் போங்குலம் நெருங்கியது போலிருந்தது.

என் உயிரைக் கொண்டிடுகிறதற்காக வந்தாலும் சரி, யமதர்மராஜனே சாவித்திரிக் குதேதோற்றினதுபோல் என்னெதிரில் தோன்றினால் அவனிடத்திலாவது என்மனதைச் சொல்லி இரண்டொரு கேள்விகள் கேட்கலாமென்று உத்தேசித்தேன். அந்தக்கடைசித் தோழன் நம்மை ஒரு நாளும் கைவிடமாட்டான் என்பதில் எனக்கொருநிதி யிருந்தது.

ஒரு நாள் காசி கேஷத்திரத்தில் விசுவநாத சுவாமி கோவில் சந்தித்தித் தெருவில் நடுப்பக்கவீல்போய்க் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு எண்ணாழண்டாயிற்று. அப்படியே அந்தக் கோபுரத்து நிழலில் உட்கார்ந்தேன். என் வாழ்நாள் முழுவதும் பிறந்தது முதல் அன்றையதினம் வரையில் நடந்த ஒவ்வொரு விஷயமும் மரணாவஸ்தையில் தோற்றுவுதுபோல் ஒவ்வொன்றாய் என் மனக்கண்முன் ஊர்வலம் வந்தது. திறுபிள்ளையா யிருக்கும்பொழுது சிரித்து விளையாடியதும். அழும்பொழுது தாயார் செய்யும் சமாதானமும், பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளையாய்க் கவலையில்லாக்காலங்கழித்தும், தகப்பனார் இறந்து குடும்பத்துக்கு யஜமானனானதும், கலியாணம் பண்ணி கிரஹஸ்தனாய் வாழ்ந்ததும், உத்தியோகஸ்தனாகி அதிகாரம் வந்தததும், பிறர் அதிகாரத்துக்குப் பயந்து நடந்ததும், தாயார் க்கும்

பொழுது சொன்ன கடைசி வார்த்தையும் ஒவ்வொன்றாய் சுவற்றில் எழுதிய சித்திரம்போல் பிதத்தியசூமாய் வந்து கொண்டிருந்தது. பிறகு இதெல்லாம் நான் செய்த காரியங்கள் என்னும் எண்ணமும் நழுவியது. இவ்வளவு நாளாய் ஒரு நீடித்த நாடகம் நடந்தது போலும் அந்த நாள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன் போலுமிருந்தது. அப்பொழுது அக்கம்பக்கத்தில் தெருவில் போய்க்கொண்டிருந்தவர்களுங்கூட எழுதிய படம்போல் தோற்றினார்கள், அவர்களும் நம்மைப்போல் உயிர்உள்ளவர்கள் தாம் என்பதை மறந்தேன். அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த வார்த்தைகளெல்லாம் கனரகில் கேட்ட சங்கீதம்போல் அமுங்கிப்போயிற்று.

அப்பொழுது என்மனதில் ஒரு குரல் கேட்டது “என்னடா பயப்படுகிறாய்? சாவுக்கா? வாழ்வின் கஷ்டங்களுக்கா? குடும்பத்தின் கொடுமைகளுக்கா? பயங்காவி! உனக்கு ஒரு ஹிருதயமில்லையா? ஏதாயிருந்தாலும் பொறுத்துக் கொள்ள தைரியமில்லையா? இப்பொழுது தற்காலம் தெருவில் அடித்துத் துரத்தப்பட்டிருந்தபோதிலும் பிறப்பில் சுவதந்திரனாய்ப் பிறந்தவனுக்கு ருரியபடி உண்ணப்படுகிறதும் யமனை நீ பகலிக்க சாமர்த்தியமில்லையா?” என்றது. அப்பொழுது இவ்வளவு நாளாய் என்னைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த சூனியன் “என்னை யோசனையெல்லாம் உனக்கு? இந்த உலகமெல்லாம் எனக்குட்பட்டதுதான். நீயும்எனக்குட்பட்டவன்தான்: நீமட்டும் எப்படிதப்பித்துக் கொள்ள முடியும்? உனக்கு உற்றார் உறவினராயா ருமில்லை: ஆதரிப்பாருமில்லை” என்றது. அதற்குநான் “எனக்குநானேதுணை-நான் உன்னை இனி லகூழியம் செய்யவும் மாட்டேன், உனக்குக்கீழ்ப்படியவுமாட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்தேன்.

அங்கிருந்து ஹிமயமலைக்குச் சென்றேன். அவ்விடத்தில் ஜனங்களின் துணைகொண்டு ஏறக்கூடிய சிற்றில் இடங்களை ஏறிப்பார்த்தேன். ஒரு நாள் சாயந்திரம் ஒரு மலைச்சார்பில் உட்கார்ந்து கொண்டு என்காலின் கீழிருக்கும் நகரங்களையும் கிராமங்களையும் கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது சாயந்திரவெயில் தங்கநிறமாய் மரங்களினுச்சியில் படிக்நின்றது. கீழிருக்கும் வீடுகளிலிருந்து அவைகளின் சவாசம் போல் புடைக்கொண்டிருந்தது. இயற்கை கிருஷ்டிமுருவதும் அப்போகையின் உச்சவாய் நிச்சவாலத்தினால் மந்தமாய் அசைந்தாடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு விநிததிர வஸ்திரம் என்று அப்பொழுது விதவிவாய் விளங்கிற்று. ஒவ்வொரு விட்டிற்குள்ளும் நம்மைப்போல் சுகதுக்கங்களில் அடியும் ஹிருதயத்தோடு கூடிய ஒரு ஆத்மாவுக்கும் குடையாமலிருக்கிறதென்று யோசிக்கையில் மயிர்க்குச்செடுத்து, அப்பொழுது என் தாயார் என் மனைவியை தேவிநாமமாக பாவித்துக் கொள் என்று சொல்லியகடைசி வார்த்தை ரூபகத்துக்கு வந்தது. அப்பொழுது என் மனைவியின் உருவம் என்னெதிரில் நின்றாற் போலிருந்தது. அவள்மேல் எனக்கிருந்த கோபமெல்லாம் பறந்துபோயிற்று. அதற்குப் பதிலாக அவள்மேல் எனக்கிரக்கமுண்டாயிற்று. ஐயோ! பாவம்! அவளும் நம்மைப் போல் சுகப்படவழி தெரியாமற்றவிக்வும் ஆக்காசத்தில் ஒன்றே. நம்முடையதுக்கங்களுக்கு ஒப்பு சாவுதான். அப்படியிருக்க ஒருவர் துக்கத்தை ஒருவர் அநிகரித்தல் எவ்வளவு முட்டாள்தனம்! அதற்குப் பதிலாக ஏன் ஒருவர் கண்ணீரை ஒருவர் துடைக்கயத்தனம் செய்யக்கூடாது? என் உட்கார்ந்திருந்த உயரத்திலே கூட என்முன் காதில் கேட்கும் உலகத்தின் சந்தைக்கூச்செல்லல்லாம் மன

துக்கு விரஸமாயிராமல்தங்கள் கஷ்டத்தைத் தெரியாது தினைநிக்கொண்டிருக்கும் வாயில்லா ஜந்துக்களுடைய அபயக்குரல் போல் எனக்கே உருக்கத்தைக் கொடுத்தது என்றால், பகவானுடைய காதில் இந்த சப்தமெல்லாம் தங்களை ரக்ஷிக்கக்கோரும் பிரார்த்தனைகளாகக்கேட்கும் என்பதற்கு சந்தேக மென்ன? மனிதனுடைய அளவற்ற ஆசைகளையும், அவன் இடறிநிழந்துகொண்டு செய்யும் அற்பப்பிரயத்தனங்களையும், அவைகளையும் நிறைவேறுது தடுக்கும் பிரதிபந்தங்களையும் நோக்கும் பொழுது எல்லாரும் ஒரே மண்ணினால் செய்யப்பட்டு தேவலோகத்திலிருந்து பூலோகத்துக்கு சாபத்தினால் தள்ளப்பட்ட தெய்வீக சகோதரர்களே என்று தெளிவாய் விளங்கிற்று. உலகத்தில் யாரோடு நமக்கென்ன சண்டை? இருக்கிறதெல்லாம் ஒரு கொட்டங்கச்சிக் குடுக்கை, உந்தேற்காயையெல்லாம் எறும்பு தின்று விட்டது. இதை உனக்கு எனக்கென்று மண்டையை உடைத்துக் கொண்டால் அது றீழே விழுந்து உடைந்து கொஞ்சம் உள்ளதும் சிதறிப்போகிறது! அப்படிக்கில்லாமல் நம் எதிரியைப் பார்த்து “அப்பா அந்தக்குடுகையை நீயே எடுத்துக் கொள். இன்னும் உனக்கு வேண்டிய அளவுகொடுத்திருந்தி செய்ய என் கையில் இல்லையே என்று வருத்தப்படுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு நாம் விஸகவிடுவோமே! என்று யோசிக்கையில் அங்கிருந்து நேராக ஊருக்குப் போய் என்மனைவியை மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறதென்று தீர்மானித்தேன். கையில் பணம் 10 ரூபாய்க்குக்குரைவாகத்தானிருந்தது. உடனே என் கையிலிருந்த மோதிரத்தை விற்று 25 ரூபாய் சம்பாதித்துக்கொண்டு ரயில் மார்க்கமாய் புறப்பட்டு இரண்டு மாதத்துக்குள் ஊர் வந்து சேர்ந்தேன்.

நான் ஊர்வந்து சேர்ந்த பொழுது இரவு 9 மணி இருக்கும். நிலவு இருந்தது. என் வீட்டு வாசலில் என் தம்பியின் குரல் ஹீனஸ்வரமாகக் கேட்டது. வீட்டுக்குள் வெகு பேர்கள் ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் வந்து கொண்டிப்போய்க் கொண்டுமிருந்தார்கள். நான் தலையை முக்காடிட்டுக் கொண்டு தெருவில் சீரும் பித்திரும்பி உலர்விக்கொண்டே அவர்கள் சம்பாஷணையைக் கவனித்தேன்.

ஒருவர் “உனக்குக்கூட ஒருகடிதம் எழுதக் கூடாது” இன்ன ஊரில் இருக்கிறான் என்று தெரிந்தாலும் ஒருதத்தியாவது கொடுக்கலாமே?” என்றார்.

மற்றொருவர்: “தந்தி ஏன்? இருக்கிற இடம் தெரிந்தால் நான் போய் அழைத்து வரமாட்டேனா?” என்றார். இது என்மாமனார் குரல் என்றறிந்தேன்.

இதற்குள் ஒரு குதிரை வண்டி வாசலில் வந்து நின்றது அதிலிருந்து சட்டை தலைப் பாகை, கைப்பிரம்பு வசிகமாய் ஒருவர் இறங்கி உள்நோக்கிச் சென்றார். அவர் ஆஸ்பத்திரி வைதியார். திண்ணையில் இருந்தவர்கள் அவரை வாரங்கன் என்று உபசரித்து உள்ளே அழைத்துப் போனார்கள். நான் அவர்கள் பின்னால் உள்ளே போனேன்.

அங்கே ஒரு படுக்கையில் என் மனைவி படுத்திருந்தாள். பக்கத்தில் என்மாமியார் ஒரு அழும் குழந்தையை வைத்துக் கொண்டு சமாதானப் படுத்திக் கொண்டிருந்தான். அக்குழந்தை இரண்டு மாதத்துக்குமுதல்தையாயிருக்கலாம், நான் என் தம்பியைத் தனியே அழைத்து என்ன சமாதானம் என்று கேட்க விரும்பியிருந்தேன். அவனிடமிருந்து என் மனைவி பிரசவித்து ஒரு மாதத்திற் கெல்லாம்

குளிர் காச்சல் கண்டு, முந்தி முறை ஜவாரமாகி விட்டதென்றும் இப்பொழுது வைத்தியருக்கே இன்னது செய்கிறதென்று தெரியவில்லை யென்றும், என் மனைவி அடிக்கடி என்னைப் பற்றி “அவர் எப்போவருவார், ஒரு தந்தி கொடுங்கள்” என்று புலம்பிக் கொண்டிருப்பதாகவும் தெரிந்து கொண்டேன். பிறகு என் வரவை எல்லாரும் அறிந்து கொண்டார்கள். நான் படுக்கையண்டைபோய் உட்கார்ந்தேன், என் மனைவியைப் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டேன் (இதுவரையில் என் அவளை அப்படிக் கூப்பிட்டதில்லை.) என் குரல் கேட்டதும் அவள் பிரமித்துக் கண்ணை விழித்துச் சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். என் முகத்தைப் பார்த்ததும் அவள்கண்களில் நீர் ததுப்பிற்று. எழுந்திருக்க முயன்றாள். மற்றவர்கள் “சிரமப்படாதே சம்மாயிரு” என்றார்கள் பிறகு அவள் மெதுவாய் “நான் கொடுத்து வைக்காத பாவியானேன்.” என்றாள்.

“என்னை மன்னிக்கிறாயோ?” என்றேன்.

“உங்கள் பெருமையை அறியாதிரைமையில்தான் அற்புத்தி. எவ்வளவோ அபசாரம் செய்தேன். எல்லா வற்றையும் பொறுத்தாருகிக்க வேண்டும்.” என்றாள். அவள் கண்களில் ஜலம் பெருகியது.

“நானும் முரட்டுப் புத்திக்காரன். தாயின் புத்தியைக்கொளாத பிள்ளை. என்னை நீ முற்றும் மன்னிக்கவேண்டும்.” என்றேன்.

“அந்த வார்த்தை சொல்லாதேயுங்கள். நான் உங்களுக்குத் தகுதியானவனல்ல. அதுதான் தான் பகவானே இருவரையும் பிரித்து விட்டார்.” என்றாள்.

“அப்படியானால் பிழைக்கமாட்டாயோ?” என்றான்.

“அவ்வளவு அதிர்ஷ்டமில்லை” என்றான்.

பிறகு குழந்தையை என் கையில் ஒப்புவித்து “இதை என்னைப் பேரல் பாகித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றான்.

“இன்னும் ஏதாவது வேண்டுமானால் தெரிவித்துக்கொள்” என்றான்.

“என் மனதுக்கு இனி ஒன்றும் குறைவில்லை உங்களை தினிக் காண்பேயே என்று ஏங்கியிருத்தேன்; தண்ணிலிட்டேன்; நீங்கள் இருக்கும்போதே நான் கண்முடவெண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டிருத்தேன். அப்படியே விடைத்து விட்டது. இது என்பாக்கியமே” என்றான்.

பிறகு வைத்தியரை அழைத்தேன். “இந்த ஸ்தலத்தை நம்பக்கூடாது, 20 நாடாய் இப்படியே இருக்கிறது. இன்று வேறு மருந்து கொடுத்திருக்கிறேன். இதன் குணம் காலைவில் தெரியும்” என்றான். அன்றிரவு விடியற்காலத்தில் சுவாசம் நின்று விட்டது.

என்மாமனார், குழந்தைக்குப் பால்சாரி வைத்துப் பால் கொடுத்து வளர்க்கக்கூடாதென்றும் தன்சமீப பந்துக்களில் பால் கிறைந்துள்ள ஒரு தாயிலிடத்தில் கொடுத்த வளர்க்க ஏற்பாடு செய்வதாகவும் சொல்லி என் பெண்ணையும் பிள்ளையையும் அழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டார்.

இதன் பிறகு என் ரஜாமுடிவில் நான்குச் சேரிக்குப் போய் வேலை ஒப்புக்கொண்டேன். தினம் காலைவில் எழுந்து ஸ்நானம் செய்து சமைத்து சாப்பிட்டுவிட்டு மிகுதி சாதத்தை

ராத்நிரி சாப்பிட்டுக்கொண்டு இரண்டு மூன்று வருஷம் காலத்திள்ளினேன். பிறகு என் பெண்ணை எனக்குச்சமையல் வேலைகளில் உதவி செய்யும் பொருட்டு வரவழைத்தேன். அவள் ஏழுமட்டு வயதுச் குழந்தையாதலால் பெருக்கி மெழுதப் பாத்திரம் நோய்க்கும் வேலைகளை மட்டும் அவளைச் செய்யச் சொல்லிச் சமைக்கிற வேலையை நீனைச் செய்து வந்தேன்.

அநேக உடனையங்களில் என் மாமனார் “குழந்தைகளைப்பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. நீ மறுகனியானம் செய்துகொள்” என்றார். “தங்கள் பெண்ணைப்போல் கள்ளங்குடமிடில்லாதல்பற்றி இனி கிடைக்கமாட்டாள். எனக்கும் இனிப்பார்க்கவேண்டிய அனுபவமோன்றுமில்லை. ஆகலால் அவளுடைய வருபுத்துக்குக்குணாவொன்றும் வராதுபடி. என் காலத்தைக் கழித்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டேன். பெற்றிருவேஷன் பரிவாகத்தேறின உடன் என் தாயார் இருக்கும் பொழுதே என் தம்பிராக்குக்கனியானம் அனதைப்பற்றி நான் உங்களுக்கு முன் வட்டேயே சொல்லியிருக்கவேண்டியது.

என்மனைகி இரந்த ஆறுமாதத்திற்கெல்லாம் என் தம்பி சட்டப்பரிவாகையில் முதல்வகுப்பில் தேறினான். பிறகு அவனுக்கு சாத்திகனியானம் நடந்து அவரும் பட்டவாத்தி வேபே ஹைசேர்டர்வக்கில் ஒருவரிடத்தில் ஒருவருஷம் வேலை கற்றுக்கொண்டு அங்கேயே குடித்தனம் செய்துகொண்டிருந்தான். அவனைப்பற்றி அடுத்த அத்தியாயத்தில் சொல்வோம்.

(இரண்டாம் பாகம் முற்பற்றும்)

வெளி தரிசனம் கண்டு தன்னை மறக்காது ஆத்மசக்தியோடும் அந்தர்முகமாயிருந்து வியவசரிக்கு. அந்தர்முகத்திலிருந்து அலைக்கண்ணால் பார்த்து பஞ்சதன்மாத்திரைகளையாய் விளங்கும் காரணப்பிரபஞ்சத்தில் தன் வாசனாகுதேகத்தோடு சஞ்சரிப்பது துரியாவஸ்தையாம். இந்தத் துரியாவஸ்தையில் காணும் காட்சிகளுக்கு 'துரியக்காட்சி' என்று பேர். இங்கே காண்பொருள்களுக்கு இடங்கொடுக்கும் வெளி கால்களையுள்ளதாயிருக்கும். அதாவது அகல, மிதன, உயரம் இவைகளோடு வியாபகத்துவம் என்கிற ஒரு துதிர்சயகுணமும் விசேஷமாயுண்டி. இந்த வியாபகத்துவகுணத்தினால், ஸ்தூலகுத்தம் காரணப்பிரபஞ்சங்கள், மனதிற்கு இடையூறுகளாக வின்றி அவைகளெல்லாவற்றையும் ஊடுருவிச் செல்லும் சக்தி யொன்றிருப்பதினால், தூலிற் கோர்த்த மணிவடம் போல் அவைகளெல்லாம் துரியமனத்தில் ஐக்கியப்பட்டு விளங்குவனமாதிரியாயிருக்கின்றன.

கிறைச்சாலையின் சுவர்களும் கதவுகளும், கிறைப்பட்டவனைத்தடுக்கச் சக்தியற்றபோது அதற்கு காராகாரமும்என்றபேர் பொருத்தாததான அது அகெறிநிபுடிகொடுத்தகூகாவெளியில் கரைத்து போனதுஎன்பபடியோ, அப்படி ஆய்விடுகிறது. அப்படியே ஸ்வபன்சுகளும் ஸ்வபன்மாதிரியாயின்று குத்தாகாத வெளியில் கரைத்துபோய் விளங்குகின்றன. காரணதேஹமான காரிருட்சத்தமும் அதற்கு இடங்கொடுத்த பிரஜ்ஞானவெளியாம் (தற்போத) அறிவாகசத்தில் கரைத்துபோய் விளங்குகிறது. இப்படியாக மூன்றாவஸ்தைகளிலும் காணப்படுகிற ஸ்தூல, குத்தம், காரணப்பிரபஞ்சங்கள் அந்நேர ஆகாசத்தில், (உப்பிருவான பொம்மை சுழத்திரத்தில்) கரைத்துபோல) கரைந்துநிற்க, இம்முன்று ஆகாசங்களும் விளங்கும் திரிலோகங்களையும் ஊடுருவிச்செல்லும், துரியாகாசமென்னும் தற்போதமழிந்த பிரபோதசக்தி வெளிச்சும இவைகளை யெல்லாம் தத்துவார்த்தமாக விளக்கிக்காட்டுவதாய் நிற்கின்றது,

சிலா வெளிச்சத்தில் அஜ்ஞானசம்பந்தமாதிரித்தால் பழுதை பாய்பாகவும், மாக்கட்டை கள்வனாகவும் தோன்றுவது போல, இந்தத் துரிய வெளிச்சத்தில் மாயா சம்பந்தமாதிரித்தால் அப்படி யென்றால்,

மனோசுக்கற்ப மாந்திரத்தினால் "தரிஜசத் சிருஷ்டிவ்ஸ்திதி வ்யஸனைகர்மகிருத்" என்னும் சருதிவாங்கியத்தில் கிலங்காச திரிலோகங்களும் கீழிற் குழுமி போலவும், சுழத்திரத்தில் அலைகள் போலவும் தோன்றி மதவதாய் விளங்குகின்றன. உண்மையாய்ப் பார்த்தால் இவையும் முடிவான அவஸ்தையில்லை. என்னில், திரிலோகங்களையும் சிருஷ்டித்தல் காத்து அழித்து அவற்றின் தன்மையை அழித்து கொள்வதற்கானதோர் கொசுப்பேய்க்குடக்கும் சுமானமானதோர் இடமாம் இது. குயவன் தன்னையழிச்சபோதல்லவோ அவன்சிருசார்த்தனாவான். தன்னையழியாமல் திரிலோகங்களை சிருஷ்டித்ததழித்தும் கார்க்கும் எக்தியிருத்தும் அவன் கர்மவங்குடப்பட்டவனே யாவான்.

ஆனால் இந்த துரிய நிலத்திற்சுப் பெற்றவர்களுக்கு பூலோகம், புவரலோகம், ஸுமரல்லோகம் என்கிற மூன்று லோகங்களிலும் அவர்கள் அறியக்கெட்டாத வஸ்துக்களும் தத்துவயாகுத்திலை ஆதிக்காரணப்போல் மதவால்களாக விதவித்த மதவாபுருவர்கள் இத்தத்துரிய நிலையிலிருத்தே லோகங்களென்றத்தமான் எல்லாவெவையையும் சென்று வந்தார்கள். கடற்கள் எடுத்த தேகம் பிராரபத்தேகம். ஆகல், பிராரபத்தேகம் என்னும் முடி செய்த கர்மவஸ்த்தை உற்பலித்த தேகம் என்றுபொருள் படும். பிராரபத்தேகம் எடுத்தவர்கள் தாங்கள் புகுக்கேண்டிமுள்ள கர்மவஸ்த்தை புதித்தேதேவையென்றி. ஆனால் பிறறும் வித்தகங்களாகிய வியன, வாகியல் விராட என்னும் பதவிகளிலிருக்கும் யோக சாதனங்கால்க் சித்திமுத்தி பெற்ற சித்தபுருவர்கள் தங்கள் இச்சாமாதிரித்தினும் கல்பகாலத்தில் தத்தளுக்கு இட்டமான வகையில் அல்லது கல்பகால முழுமதம் கூட ரிதேஹகாலம் பெற்றுத் தைதவிகளாயிருத்து லோகப்பிராபுர்த்தம், எத்துக் காலுக்கும் சாதனங்களும் மட்டுமே தரிசனமளித்து அவர்கள் கல்பழிப்பதொத்ததெவையடங்கச்செய்து, அவர்கள் மூலமாய் மதுருவத்தாருகேமந்தையும் தந்தெதித்து வேண்டிய சாதனங்கலாயும் தத்துவபிபுலர்கள்.

இப்படி கர்மதேஹத்தோடு தத்தம் சம்பந்தத்தை அந்நவையானத்தியால் எரித்த சம்பவங்க்க்க் கூட்டபுடம்போல், கர்மபெத்த சக்திய தேஹத்தோடு கூ

டியமஹாபுருஷர்கள் அவர்களுடைய பிரார்த்தனையிற்
முடிந்ததும், சர்மதேவனாகழன்றுபோகஅழைவிட்டொழி
த்துத், தோலுரித்த பாம்புபோல், அரிகளுடையதெய
தேவையோடு மாத்திரம்தான் அசைவ சங்கல்பத்தை
முடித்துவைப்பவர்களால் விளங்குவார்கள். இவர்களு
க்குத் தீர்த்தமுதல் என்றும், தீர்த்த கணம் என்றும்
பேர். இவர்களுக்கு வியங்கு பாம்பென்பது சற்று
யில்லாமல் சமத்தி பாவத்திலிருந்துழைப்பவர்களு
க்கு மாத்திரமே இவர்கள் விடுத்த சமத்திபாவனா
லிஷயக்கல்லுறையும் அதிவீட்டான தேவதைகளின்
தர்சனங்களாகவும், அந்த அபிவிட்டானத்திற்கும் அதி
வீட்டானமால் வலப்பிரசாசமாகியிருந்து பத்தியி
னல் பரிகரை செய்வார்களா யாதரித்து கூட்டுத்து
வார்கள். இது விஷயமாய் ஒரு உபாசனம்:—

தந்தொழுது ஸ்ரீ ஸ்ரீமகேரி ஜகத்குருவா விளங்
கும் மாஹாபுருஷான ஸ்ரீ ரத் சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமி
கள், ஸ்ரீமத் ஆதிசங்கராச்சாரியவர்களுக்கும் ஸ்ரீ ஸா
தாம்பாருக்கும் அளிர் அவதரித்த வாலடி கிராமத்தில்
திவ்யராயம் கட்டி அவர்கள் விராஜனாகியவைத்து
பிராணப்பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டுமா ஏற்பாட்டுக்கு
அவர்களின் குருகுலத்திலேயேயென்று, அதில் முன்னி
ன்றுமுடித்த கைகுடிப் கோட்டிப் பூட்டியிருந்து
தந்தாலம் குருபந்தகேரியென்னும் பட்டப்பர் பெ
ற்றுவீனங்கும், ஸ்ரீ ஏ. இராமச்சந்திரயாவர்கள், ஜகத்
குரு அவர்களின் பன்றமுடிச் கோட்டுகொண்டபோது,
அம்மஹா பெரிய காரியத்திலும் சான் சந்தித்தது
வம் பாராட்டி தழுவிக்கொண்டென்று, அதற்கும் என
க்கும் ஒருசம்பந்தமில்லை ஆனால் கீர்மேற்போட்டில்
கொண்டேழுக்கும் அந்த வந்தகாரியம் இவ்விதமுடியவே
யில்லாமென்றுதான் பிரார்த்திப்பேன், என்ற சொன்
பார் ஸ்ரீதீவியிருக்கிறது கார்த்தியே இராகியம்.

சுமயங்கள் காணப்படாப் பூச்சிபோல இந்த என்
சாணுடையகொண்ட எல்லாச்சாரியமும், சாதித்து
யிடவேண்டுமென்கிருங்கள். மாஹாசுருக்கு இந்த
எல்லாசாணுடையகொண்ட சாதிக்கவேண்டிய காரியம்
வேறு. அவர்களுக்கு —

“உடல் பிணப்பெற்ற பறகுருகென்றால்
கடப்பனில் பத்தியோக்கான்.”

என்னும் ஓசையை வாக்கேவத்தொத்தமமானார்.
ஆகையால் அழிந்தபோகும் இந்த எண்ணாணுடைய

கொண்டு அதிலுள்ள புரியத்தக்க சூழ்முகச்சீர்த்தைப்
பிரித்துப் பிறகு அதிலுள்ள காரணதேவதைப்பிரித்து
அதிலிருந்த துரியமடிவோடு விளங்கும் தீவ்யதேவதை
வைப்பெற்று; ஸ்ரீமத, சூழ்முக, காரணதேவதைகள் மு
ன்றிலும் ஒட்டியும் ஒட்டாமல் விளங்கப் பிரயத்தனப்
படும் அவர்கள் இந்த அற்பகாரியங்களில் மனதைச்
செலுத்தி அந்த மஹாகாரியத்துக்குத் குந்தகம் விளைத்
துக்கொள்ளாங்கள். பத்திரிகைக்கெழுதும் ரிசுபர்
குருவர், தந்தாலத்திற்கும் ஜகத்குருவுக்கு முன்னி
ருத்த மஹான் ஜனபகைத்துக்கு என்று ஒன்றும்
செய்யாது வரவாவிருந்தாரென்று அபசாரப் பேசியி
ருக்கிறார். ஐயோ! அந்த மஹாபுருஷர் சித்தவடிவோடு
இன்னும் விளங்குவதைப்பிரித்தவர் யார்தான், இவர்
புன்சொல்லைப் போற்றி யங்கிகாரிப்பார். அத்தமஹாத்
மா இடைவிடாது மொதியிலிருந்த விளங்குவார், இந்த
ஹை விரகநியாத வலப்பறையிருத்தொழுது அந்த
மஹாபுருஷருக்குத் தேவபண்கிலை செய்வதற்கும்
பாக்கியம் பெற்று தனது ஜகத் பிராவின்பேரில் அவர்
கொண்ட கிருபையினால், இந்த ஹையையச்சமாதிரி
ருத்த விழித்ததும் பார்த்து, “கெட்கடாமர்ணய
கொள்கோ” என்று அறிவிக்க கருணைபுரித்தப் பார்
த்ததோர் பார்வைபசுமரத்தாணிபோல் இடனுள்ளப்
பைப்பித்திதுகிடக், உபதேச குருவையிழைத்து தவிர்த்த
காலத்தில், அம்மஹான் சித்தகுருவாகவந்து ஆசீர்வதி
த்து அபயப்பிரதானம் கொடுத்து, ஸ்ரீமதாய் பத்தி
மாத்திரம் மிகுத்தான் தவிர அனியனுக்கத் தீவ்ய
தரிசனமும் கொடுத்த பூர்ணனுக்காகப் செய்த வி
ளங்கிய உண்மையையும், அந்தப்படியே பின்னும்
பலித்ததையும் சினைக்கி, அந்நோ அம்மஹாபுருஷனை
வினோ வால் தள்ளிவைவென்று சொல்லுர் வார்த்
தையைக்கேட்கவும். கண்ணகேரியிருக்கிறே! ஆயி
னும் அரியாமைபிறந்த சொன்னதை அதிகமாய்ப் பா
ராட்டித்தக்கல்ல! ஆதலால்,

“உற்று நின்றோடுமி மத்தகுசோதியைச்
சித்தர்கொளையும் தெரிந்தறிவாநிலை
பத்தியையால் பண்சீரடியார் தொழு
முச்சித்சோதித்தவர் முன்பு நின்றோ!”

என்னும் திருத்திரித்திற் இலக்காய் விளங்கிய
அம்மஹாதானின் பெரியபடிக்கப் பழித்தது உன்ன
திற்குத்தம் பாக்கியம் பெற்றதாம் அத்திருவடிக்கி
யே பின்னும் தொழுது இல்லை இங்கு முடிப்போ
மாகும் தந்தை

The Cause of Righteousness.

“தர்மம் ‘சர’”.

முற்கால தற்கால நிலைமை.

ஸ்தூதரம் ஸ. லக்ஷ்மணம்.

* (By A. S. Visvanatha Iyer Sub-Registrar.)

மானிடரின் விருத்திக்காகக் கருணைக்கடவுள் பல காலங்கடர்ச் செய்தருளியிருக்கும் விளைகன் உயக்கத் தக்கன. குருகேஷத்திர புத்தகாலத்தில் ராஜாவக முறைமகளுக்கு முடிசலின் காரியங்களும்தாழ்வடைத் திருக்கன. பரதபுத்தியாநாசகச்சிந்தேடைத்தரு முக்கியம் உயர்வாக்காடி மரிக்கச்செய்து மீதியுள்ளவர்களுக்குப் பாண்டவர்களை ராஜாவாக்கி வைத்ததிரு கல்மையுரிய பரி கிருஷ்ணபிரான் அருள் பரிசார். அத்தகைத்தான் பன்னிரண்டு வருஷ வளவாணமும் ஒருவருக அத்தகைவானமும் பாண்ட வர்களுக்கும் பாஞ்சாலிக்கும் ஸம்பவியச்செய்தார். பன்னிரண்ட வருஷகாலம் வளவாணத்தில் சச்சுர கிருஷ்ணயின் இப்பகை அமைப்பையும் அவ்வமைப்பின் அழகு ஸ்திதியையும் அவைகளின் தத்துவங்களையும் கவிடலாமை செய்வதிருக்க அநிலாபாடாகும் திரிசுலோசனையிருந்து பஞ்சபாண்டவர்களும்பாஞ்சாலியும் உயர்வாணவாத்தின் ஸ்வையயாபுணர்ந்து அனுத்தானத்தின் அப்பயங்கித்துப் பிறகு ராஜாமுறைமைகளில் அவைகளால் திணைக்கத்தோடமைத்துத் திரிபுயம்புரிந்த அவைகளின் ஸாகிசோக்கவேண்டிய பக்குவத்திற் புகுக்கண்ணபிரானின் கிருபையால் அடையப்பெற்றார்கள். அப்படிமான உணவாணத்தில் கடைசிக்கருக்கத்துக்கு முத்தியது “பழம் பொருத்த கருக்கம்” என்பதே. அதிங்கையையது:—

பாண்டவர்களும்தாஞ்சாலியும் அவர்களை பிரயாணத்தின் ஒருமணிமயமான திட்டத்தில் ஒருகூழ்த்து நெல்லிமத்தையும் அதில் ஒரு மனேகை செலிக்கணிமையும் பாத்தார்கள். துரோபதை அப்பழத்தை சூச்சிக்கவும் அச்சுணன் அதை உடனே அவருக்குக்கொய்து கொடுத்தவிட்டான். பிறகு அவர்கள் கிதித தாமம்போனதும்தொரு கிஷ்ட பாகசெய்துகொண்டிருப்பதையும் அருகாமையில் சில நுட்பகைகளில் வேடர்கள் அருகுகொண்டிருப்பதையும் கண்ணுற்றதற் காரணம்

கேட்கவும், அவ்வேடர்கள் அக்கெல்லிமாம் வருஷத்திற்கு ஒருதாம் பழுத்த அம்முனிக்கு, தானேவிழுந்து ஆகாரமாகும் என்றும், அதைவாயில் அண்ணந்து வாங்கிப் புசித்து ஸ்ரீவித்து அந்த ரிஷி தபசெய்திருள் என்றும், அப்பழமுண்ணும் முறை அன்றுஇன்னும் சில நாயுடுகளுக்குள் என்றும், தங்களுக்கு அரசன் அளித்திருக்கும் மானினியத்துக்காக அதை அந்தரிஷிக்குப் பாதுகாத்துக்கொடுக்குப் பணிலிடையாட்கள் நாய்கள் என்றும், அதை யாருடைய அம்போ பறித்துப் போனமையால் தான் பரிதபிக்கிறதாகவும் சொல்லவே, பாண்டவர்கள் கடுகிடுங்கினார்கள். துரோபதை, தன்பெண்புத்தியிலுல் அப்பழத்தைக்கேட்டதை நினைத்துக் கண்ணிர் சொரிந்தான். அருக்கணன் அருமுடையான் கேட்டதும், அது யாருடையது, அதைத் தான் கைக்கொள்ளலாமா என்பதைக்கூட விசாரிக்காமல் அதை உடனே பறித்துக்கொடுத்த தன் மதியைதான் உணர்ந்து வெட்கமும் வியாசுமும் அடைந்தான். அவனுடைய மற்ற சகோதரர்களும்தியைனத்திற் வாழ்தார்கள். கடைசியில் இஞ்சாரிய ஸப்பவத்தின் உண்மையைத் தெரிந்தசுரஸ்திரச்யனாகிய சகாதேவன், துவாசாபுரிவானாகிய தகைக்கேவன் கிருஷ்ணனைத் துதித்து அவரைக்கப்பிட்டால் அவர்வந்து யோஜனையும் ஒத்தாசையும் புரிவர் என்று மற்றவர்களுக்குச்சொல்லவும், எல்லோரும் அப்படியே கண்ணனைக் கரைத்துருகி நிறைத்துவந்தித்துக்கப்பிட்டார்கள். உடனே அக்கருபாதி அங்கிடம் தோன்றினார். கிழத்த காரியத்தின் மீய்த்தம் தங்களுக்கு ஒருதீர்க்கும் வராதவண்ணம் தங்ககைக்காக்க, பாண்டவர்களும்தாஞ்சாலியும் அவைகளைமுற்றினர். கபடநாடகதாரியாகிய எம்பிரான் அக்கைப்பார்த்து அவர்களும்தில் உள்ள உண்மையை அவ்வாறுபேசரும் உண்மையினோடு உற்றப்போன அக்கெல்லிக்கனி ஒத்தொருவர் உற்றது உண்மையினோடு உற்றது ஆறிவொருபங்கு உயரம் எழும்புமென்றும், கடைசியில் பிதது துரோபதையினுள்ளம் வெளியானதும் அக்கனி அம்மரத்தில் முன்போலவே ஒத்திவிடுமென்றும் நிருவாய்மலர்க்கருவினார். உடனே எல்லோரும் சத்தோஷமடைய, தருமர் சொல்லலாகும்:—

*Read before the T. S. Conference held at Tiruvallur.

“ஸத்தியம் மாதா. பிதாஞ்ஞானம், தர்மோப்ராத்தா, தயாசகா, சந்தி பத்ரீ, க்ஷமாபுத்ரர்: ஷுடைதேமம் பாந்தவா:”—“அதாவது, நேமகிருஷ்ண! உமதுகருணையால் நாய்கள் இளிராச்செய்யும் திருப்பப்பெற்று அகையநாய்கள் ஆனபாக்கியம் கிடைத்தால் அப்பொழுது எங்கள் ராஜ்யத்தில் தாய்மாரைக் கவர்வனின் குழந்தைகளுக்கு ஸத்தியத்தை புகட்டும்படியான மஹிமையுடைய யவர்களுக ஆகவேண்டியது என்றும், பிதாமார்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு ஓம் ஹரி: ஓம் நமோ நாராயணயவீத்தம் என்று தொடங்கி ஸ்வரத்தினால் பொருந்திய படிப்பைப் புகட்டவேண்டியது என்றும், சகோதரர்கள் ஒற்றைமைப் பட்டுப் பிரியத்தோடு கூட்டுறவாடித் தம் காரியங்களைச் செய்யவேறுவாகவேண்டியது என்றும், ஸ்நேகிதர்கள் அவர்களின் எவ்வித நிலையிலும் தொழிலிலும் ஒருவருக்கொருவர் தையையோடுகடி ஒத்தாசை புரிந்து கொண்டிருக்கவேண்டியது என்றும், பத்திரமர்கள் லீட்டுவேலியோடுகட்ட வெளிவேலைகளிலும் பிரவர்த்திக்கிருக்கிற தங்கள் கலாவண்மர்களுக்கு இல்லறத்தைச் சாத்தியமாகப் பண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டியது என்றும், புத்திரர்கள் அவர்கள் செய்யும் காரியங்களுக்கு அவர்களின் பெற்றோர்கள் கிழவயிதிலும் நவகாகரிக அபியாசமையிலும் வேறுபட்டுப் பேசினும் செய்யினும் அம்முதியோர்களிடத்தில் பொறுமையோடு கூடியவர்களாய் இருக்கவேண்டியது என்றும் காண்பறையடிப்பித்துச் சட்டம்செய்வேன், அவைகளுக்குக்கீழ்ப்படிந்து நடப்பவர்களைத்தான் பந்துவாக நான் எண்ணுவேன். அப்படிக்கல்லாமல் எனது ராஜ்யத்தில் இனங்கள் மேல்குறித்த ஆறுவிரிசில்களையினும் வேறுவிதமாக நடப்பார்களானால் அவர்கள்வர என்ன பணைவர்களாக எண்ணி அவர்களுக்குத் தெண்டனையுரிவேன். இது நான் என்செய்ய இருக்கும் ராஜாங்கத்துவமரம் என்றார் பழம் ஆறிலொரு உயரம் கிளம்பிவிட்டது.

பிறகு பீமன் யாசகார்த்தமன்னிபிலும் ராமமன்னியிலும், எல்லோரும் ராஜ்யத்தில் மானத்தோடு ஸ்தலம் நடத்தவேண்டியது என்பது தனதுதன்மை என்றான்.

அச்சகனன் அதர்மத்தைக்காணும் சத்தர்ப்பங்கலி ஸ்ரீஸ்ரீமம் தர்மபுத்திச்செய்து நியாயஸ்தாபனஞ் செய்

யவேண்டியது என்பது தனது கோரிக்கை என்றான்.

நகுலன் தர்மசங்கராஷ்டமே செய்யவேண்டிய காரியம் என்பது தனது கொள்கை என்றான்.

பழமும் மொத்தம் மூணில் இரண்டுபங்கு உயர எழும்பிலிட்டது.

பிறகு சாஸ்திரக்க்யானியாயி ஸகாதேவன்:மாத்தருவத் பரதாராம்சச் பரதர்வ்யானிலோஷ்டவத் ஆத்மவத் ஸ்வ பூதானி, ய: பச்யதிஸ பச்யதி:—“பிறனுடைய பத்திரமர்களை தாய் அல்லது ஸகோதரிகள் போலப் பாலிப்பதும், சட்டப்படிதனக்கு இல்லாத ஸொத்துக்களை எட்டிக்காய்போலச் திரஸ்கரிப்பதும், தன்னைப் போல எல்லா மன்னுயர்களையும் என்னுவதும் ஆகிய இம்மூன்று காரியங்களையும் எவன் ஸ்வாநுபாவத்தில் உணர்ந்து அனுஷ்டிக்கிறானோ அவன் மோட்சத்தைப் பார்த்திருன் என்பதே தனது அந்தரங்கம் என்றான். ஸகாதேவ பிருமம்ச்யானி அதுசொல்லவறுமே அப்பழம் குதாஸலித்து ஒரு பங்கு உயரம் கிளம்பிவிட்டது

இன்னும் ஆரிலொருபாக உயரம் பாக்கியிருக்க, பகவான் துரோபதையைப் பார்த்தார். உனது மனோரஹஸ்யத்தை வெளியிடு என்று ஆக்ஞாபித்தார். அப்பொழுது அருந்ததியினையாகிய துரோபதை சொல்வான்:—“ஐம்புலங்களும்போல் ஐயரும்பதிகளாகவும் இன்னும் வேறொருவன் என்பெரும் கொழுநனாவதற்கு உருகிறும் இறைவனே எனது பேர்ஹிருதயம். அம்புதிதளிர் பெண்பிறந்தவர் எவர்க்கும் ஆடவரிலாமையின், சுப்புத்தருளது” அதாவது:—“ஹே! ஹிருதயவாஸா! எனதுகல்யாணகாலத்தில் ஸ்வயம்வர மண்டபத்தில் எனக்கு பஞ்ச இத்திரியங்களைப்போல ஐந்து புருஷர்கள் பதிகளாக பிராமண வேஷம்பூண்டு வந்திருக்க, கூத்திரியவர்க்குத்தில் கல்யாணமண்டபத்தில் நாட்டப்பட்டிருந்த மதஸ்யங்குறியை அடித்து தள்ள அநேகமாய் எல்லாரும் அசக்தர்களாகித்தோற்றப்போனார்கள். அப்போதுகண்ணன் கடைசியாக கூத்திரியவர்க்கத்தில் கிளம்பித் தீழேசுற்றித் கொண்டிருந்த யத்திரத்தின் வழியாய் வில்ல நாணேற்றித் திடமாய்விட்டுச் சுப்பிரமாய் அக்கல்யாண சபையில் நின்று. அது கண்ட நான் ஸ்திரிகளுக்கு இயற்கையாய்

உள்ள பேதமைப் புத்தியினாலும் தீர்க்காலோசனையின்மையினாலும், கூழ்த்திரியகூட்டத்தில் கடைசியாக ஏழுந்தவன் கண்ணன் ஆனபடியாலும், பிராம்மணரோ முத்தியில் மெல்லியத்திரித்தை அடிக்கும் தீரன் இராமன் என்கிற எண்ணத்தாலும் கண்ணன் விட்ட அம்பு, நானேற்றிவிடப்பட்டமாதிரியிலிருந்து மன்னபக்குரியை ஆகாயத்தில் திச்சயமாய் அடித்துவிடும், அது தின்னணம் என்று உடனே பெண்பாலாசிரிய நான் திச்சயித்து உடனேமனதினால் அவனைப் பர்த்தாவாகல்மரித்து அவனைக்காதலித்துப் பார்த்து நான் குதூழல்படையேன், என்னுடைய அனுபவமே இப்படியிருக்கும் போது ஸ்திரீகள் ஆண்பிள்ளைகளுக்கு ஸமானமாக மூலோபரவிருத்திலும் புத்தியிலும் பாலிக்கப்பட்டு நல்லவர்களும் கெட்டவர்களும் அமைந்த புருஷர்கள் எவ்வளவு ஸ்வேச்சையாக விடப்பட்டகூடாது என்பது தனதுகொள்கை என்றும், அப்படி விடப்பட்டால், மாணவிக்ஞ்சிஸ்கூடக் கற்றமையவேண்டிய ஸ்திரீகளின் பதிவிருத்தாரும்தில் தனக்கு நம்பிக்கை வராது என்றும், அவ்வுத்தமி துரோபதை கூறி மேலும் இருஷணனை நோக்கி “அன்று துயிலுநீந்தகாலத்தில் என்ன மானங்கழந்தரக்கா, எனது பர்த்தாக்கன் ராஜ்யம் திரும்ப வறந்திக உமதுகடாக்ஷம்பற்றால், ராஜ்யத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் உயர்ந்த இல்லற தருமத்துக்குப் பாக்கியவந்தர்களாகப்பால்யத்தில் பெற்றோர் முதலியவர்களின் மேன்பார்வையிலும், பிறகு பர்த்தாவின் அக்கியத்திலும், பிறகுமுநிர்த்த வயதில்கூடப்பிள்ளைமார்கள் போன்றவர்களின் ஆதீனத்திலும் இருக்கவேண்டியது என்று ராஜ்யத்தில் சிபந்தனை ஏற்படுத்த எண்பர்த்தாக்கனை வற்புறுத்துவேன்” என்று அவளின் மனோரஸஸ்யத்தை எடுத்துக்கூறலும் பழமும் அதிசயிடத்தக்கச்சேர்த்துமுன்போல ஒட்டிற்று.

பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலியும் கண்ணன் அனுக்ரஹத்துக்கு ஸ்நேஹிபாராட்டிப் பரவசமடைந்தார்கள். அப்பொழுது கண்ணனும் நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்களில் உற்றதைச் சொன்னபடியால் அற்ற அக்கனி முறையே உயரகினம்பி மரத்தில் முன்னிருந்தபடி ஒட்டிற்று என்று சொல்லி அவர்களிடம் விடைபெற்றுத் திரும்பினார். அது பாண்டவர்களுக்கு அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் ராஜாங்க தத்துவங்கள் என்று அவர்கள் உள்ளத்தில் உள்ளபடி வெளியிட்டவை

களை யெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து, அவர்களுக்கு அக்காலம் அற்றுப்போய்ச் சீக்கிரம் திரும்பக் கிடைக்க இருக்கிறராஜ்யத்தில் அக்கால அந்தேச அக்குடிகளுக்கு ஏற்றபடி ஷாந்ஜிதமாய்க் கையாண்டு ராஜ்யப்பிரபலனம் செய்தால் அதின் பலனாகிய ஜனசமூக கேசுமகாமாசிரிய பழம் திச்சயமாய்ப் பாண்டவர்களுக்குப் பராதலப்பதமாகப் போகிறது என்பதைக் கிருஷ்ணபகவான் குசிப்பித்துக் காட்டினதுபோலப்பட்டது.

பிறகு “சக்சப்பொய்கை” வனவாஸத்தின் கடைசிச் சருக்கம். அதில் உயர்தர ராஜாக்கள் ராஜ்ய வெட்சியால் மதியினர்களாகாமலிருக்க வேண்டுமென்றும், ராஜ்யஸம்பத்து அரித்தியமென்றும், அது ஆளுபவரின் சொகரியத்துக்கார அமைந்தல்வென்றும், ஆகையால் அரசர்கள் எவ்வு நிலைமையில் எப்பொழுதும் திடமுன்னவர்களாய் இருக்கவேண்டியது என்றும் வற்புறுத்துகிறது. பிறகு அஞ்ஞாதவாஸ ஒரு வருஷத்தில் பாண்டவர்கள் அக்காலவர்த்தமானத்தைச் செவ்வையாய் எவ்வாறுபவத்தில் அறியவேண்டும் அவர்களின் ரூபத்தை மறைத்துச் சாதாரண ஜெனங்களோடு போலக்கொட்டப்பட்டு ராஜ்ய காரியங்களுக்குத்தயாரார்கள்.

விராடதேசத்தில் தருமன் அக்கால ராஜாங்கம்மக்களை அறியக் கோர்ட்டு மத்திரியாகவும், பீமன் அக்காலவிளையு திட்டத்தையும், போஜன பக்குவத்தையும் அமைகளினால் மனிதர்களுக்குள்ள விருத்தியையும் தெரிந்துகொள்ள பாசகால எஜமானனாகவும் இல்லற தர்மத்திற்கேற்றபடி பெண்குழந்தைகள் எப்படிப் பழக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை உணர ராஜபுத்திரி உத்தரைக்கு அருச்சுனன் புயல்சவாத்தியாசாகவும், அக்காலபுத்திரிலைமையையும் அதின் விபரத்தையும் சட்டத்தையும் நிர்ணயிக்க நகுலன் குதிரைப்படைத்தளகத்தனாகவும், மனிதன்கிண்பக்குவத்துக்கு இன்றியமையாததாயிருக்கிற பசுக்கள் முதலியவைகளினுண்மையை அறியச் சகாதேவன் இடையர்களுக்குத் தலைவனாகவும், அக்கால அந்தப்புர ரஜஸங்கடோ அறியத்திரோபதை விராடராணியின் தோழியாகவும் அமர்த்தார்கள். அப்படி ஒருவருஷம் அக்கிரமங்களில் கஷ்டப்பட்டு ராஜ்யபாபம் கசிக்கத்தயாரானார்கள். பாரத்யுத்தம் முடிந்தப்பிறகு தங்களுக்குக் கிடைத்த

ராஜ்யத்தை மேற்சொன்ன முறைமைப்படி அரசாண்டார்கள். அவ்வரசு ஒவ்விய பிரகாசித்தது. அவ்வரசில் குடியும் ஒவ்விய்செய்தது.

தற்கால லக்ஷணம்.

இந்து ஆரிய சகோதரர்களே! தற்காலத்திய ராஜ்யங்கட்கில் உயர்ந்த பதவிக்குத் துக்கிவிடப்பட முறையிடும் நாம் எப்படியிருக்கிறோம் பார்ப்போம். நம் முடைய மாதாக்கள் குழந்தைகளுக்கு ஸத்தியம்புகட்டும் நிலையிலே இருக்கிறார்களா? குசேலரின் ஸம்ஸாரம் கணவனால் ஞானம் போதிக்கப்பட்ட அவர்களின் குழந்தைகளுக்கு உயர்ந்த ஸத்தியமாகிய கிருஷ்ணனை அடையும்படி செய்யக் குசேலரைக் குழந்தைகளின் பூணூல் கிழித்தம் கிருஷ்ணனிடம் போய் வரும் என்று மன்றாடினான். அவருடைய மழிமை போருடைய கருத்தை அறியாத கணவன் தன்னைத் தன் பத்தினியாசகர்த்துக்குக் கிருஷ்ணனிடம் எவ்வளவு தாக்கவே எண்ணிக் கிருஷ்ணனிடம் சென்றான். அவ்வீத மழிமை வாய்த்த ஸ்திரீகள் இப்போது வன்மையர்களில் இல்லை; அவர்களை அக்ஞானத்தில் அழித்திவிட்ட நாமே அதற்குக் காரணம்.

பிறகு தற்காலப் பிதாமார்களைக் கவனிப்போம். நான் பெற்றெடுத்த குழந்தைகளுக்கு கசையாரானம் பதிந்தபடிப்பைப் புகட்டுவது நன் கடமை என்று கூட. என்னுமல் அவர்களின் படிப்பைப் பிரற்கையிலும் அன்னிய மதஸ்தர்கள் பன்னியிலும் ஒப்பிவிட்டாவிட்டார்கள். அதனால் ஸ்திரீப்பிரவிரத்தியின் புத்தி கூர்மையாத்திரம் விசாலிக்கப்பெற்ற நம்மவர்கள் ஸன்மார்த்தமும், தர்மமும், நீதியுள்ள காரியங்களை அவமதித்துத் தங்கள் தங்களின் வெளிக்கே செல்வாபிவிருத்தியிலே மாதிரித்தான் கோக்கமாயிருக்கிறார்கள் என்பது தற்காலப் படிப்பின் பலனாக ஆகிவிட்டது.

தற்கால சகோதரர்களைக் கவனிப்போம். ஒற்றுமையிழந்த தர்ம சிந்தையற்று அதினால் சச்சரவு மேலிட்டு நாப்பித்தென்புகளுக்கும் சிவிலி கோட்டுகளுக்குச் சொத்தின் பெரும் பாகத்தைப்பிரித்து அவர்கள் எழும்பப்பட்டுப் போகிறார்கள். உண்மையில், உதாரண

மாக: இத்தஞ்சையில்லாவில் திருவாரூர் ஸ்டேஷனிலிருந்து தஞ்சை மாயூரம் வழியாக இவ்விடம் செரும் ரயில்பாதைக்கு இருபத்தியொன்று மூன்று வாயில் ஊர்த்துக்குள்ளிருக்கும் கிராமங்களை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். மெட்ரிகியுலேஷனுக்கு தினேக வருஷங்கள் போயும் பரீட்சையில் தவறி ஜோடி, குடை மன்னியில் வெளியில் புறப்பட்டு தெரியாதவர்களாடு இவர்கள் ஐய்வரியத்தின் கோட்டை சுட்டுவர்கள் என்கிற தப்பெண்ணத்தினால் இவர்களின் தகப்பன் அண்ணன் மார்கள் கூடர்களின் அம்ப சொத்தின் பேருட்பாகத்தை இவ்விழவு படிப்புக்கு வாரி யிறைத்து விண்ணுக்குச் செலவழித்து அதின்பலனாக இவர்கள் உயல் என்றால் என்று; கண்ணி என்றால் என்ன; என்ருகூடத் தெரியாதவர்களாகி விட்டில் மன்னியார்களோடு சண்டையிட்டு எங்கேயாவது ரூ 7½ சம்பாத்தித்துக்குகூட வழியற்றவர்களாகிப் பரிதபிக்கிறார்கள். இம்மட்டோ? இவர்கள் பரிதாப நிலைமை; படிப்புக்குக்காரணத்தால் இவர்கள் பால்வத்திலேயே பெண் கிட்டுக்காரர்களால் விலை கொடுத்து வாங்கப்பட்டு இவர்களுக்குக் கல்யாணமாக இவர்களின் பத்தினிமார்கள் ஏற்கனவே புஷ்பவதினளை இப்பெண்களின் புக்காத்திப்போர்கள் இப்பெண்கள் இத்தனை பணம்; இத்தனை நகை, இத்தனைப் பாத் திரங்களைடு கொணர்ந்துவிடப்படுவேண்டும் என்று அதிகரித்துக் கெட்டுக்கொண்டிருக்கவும் இப்பெண்களின் வேட்டைத்துக்காரர்கள் இவர்களைப் பாகத்தைப் பிரித்துக்கொண்டு பாகப்பத்திர ரிஜிஸ்தரிசெய்துகொண்டு விலகிவந்துவிடுவதால், ஊப்பொழுது பெண்ணைக் கொணர்ந்து விடுவோம் என்று எழுதும் கார்டிகளைப் பெற்றுக்கொண்டும் இவ்வித கண்ணராவினான, கிலைமையில் சுமார் எண்ணூறு வாலிபர்களுக்குக்குறையாமல் இருக்கிறார்கள். ஐயோ! இவர்களின் கிந்தி எதில் உந்து முடியுமோ தெரியவில்லை. இவர்கள் கிடக்கட்டும்.

தற்கால ஸ்நேகிதர்களின் பார்த்தவயம் என்னவென்று பார்ப்போம். சேர்ந்து படித்த ஸ்நேகிதர்களால் பலர் பலவிதத்தொழில்களிலும், சந்தர்ப்பங்களிலும், இருக்க கோரியபோது ஒருவருக்கொருவர் துணையுமருகூட ஒத்தாகச் செய்துக்கொள்ளாமல் ஒருவர் பரிசில் ஒருவர் கோட்டுக்கொள்வியும் அவதூறுகிப்படியும் பொறுமைபுறும் ஒத்துமையற்றுத் இருக்கிறார்கள். இருக்

ற்றவர்களைப் இருக்கின்ற வெகு பேர்களைப் பர்க்கி
ன்றோம். கெட்ட நடந்தை காரணமாகவே கேட்கவ
மாகிவிட்டார்கள். எண்ணியபடி தீபகாலும், பேசு
கிறபடி காரியங்களைச் செய்யாவிடும் நடந்துவருகி
ன்றார்கள். ஆகையால் இத்து சகோதரர்களே! இனி
யாவது கண்ணி விழியுங்கள். கல்லதென்ற பேசியவைகளைக்
காரியங்களில் அனுப்பிவிட்டுச் சாத்திச் செய்யுங்கள். இ
டமான வாதிரியமுடையவர்களைக் கருதுங்கள். அப்
போழுது தான் சமது தேர்த்துத் தோன்றமையும்
சம்மவர்களிடத்தில் மறியும் ஏற்படும். “துப்பம்
தேரேசுந்தி ஆத்மனை” என்ற மறாவாக்கியத்து
க்கு சிருஷ்டாக்ஷணஸ்திர சமென்றும் மூன்றிலுள்
வியாபித்திருக்கும் சுசனுக்கு கலங்காரம் என்று
அருத்தர் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் என்
னுல், தபேசுதல், அமைக்கைக்காரியங்களால் வானுள்

பலமாய்ச்செய்து காட்டுதல் என்னும் இம்மூன்றிலும்
ஐக்கியமாய் நிற்கும் என்னின்பொருட்டு நமஸ்காரம்
என்பதே அபிந்தத்துவம், அப்படியானஐக்கிய ஒற்று
மையை எப்பில் காண்க திடவைராக்கிய புத்தி
பொலிசெடியவர்களாக நாம் ஆகி அதிலுள்ளன்காண்க
மும் ஸுகமும் சத்துஷ்டியுடையவர்களாக ஆக
காம் எல்லோரும் பாற்படும்படி கான் மிக வணக்க
மாய் உன்னிடத்தின். ஜெகத்சன அதற்கு அருள்புரி
வரமாக என்று சொல்கிறீர்களே

“மணஸ்பேக யசஸ்வேக கர்மணயேக மஹாத்மநாம்
மணஸ்பயத், வசஸ்பயத் கர்மணயயத் தூராத்மநாம்

மங்களானி பவந்து

ஓம் நமஸு

LINES IN PRAISE OF SRI KRISHNA, THE GOD OF TRUTH.

“What is Truth?”

“Look Within and Find It Out”.

வெண்ணெய்திருடிக்கண்ணனை நீர்க்கண்டதுண்டோ சொல்லுமின்!

“உண்மையாவது யாது?”

“உள்ளேபார்த்துணரண்மையை!”

[மரணாடிச்சித்தன் ஞானப்பாட்டு]

ஓங்காரி-The Ruling Principle of Life.

“ஓங்காரி யவந்தானே ஆங்காரி யாய்நான்
ஆங்காரி யாகியே ஓவரைப் பெற்றெடுத்தான்
ஆங்காரிய மெல்லாம் ஓவந்தம் தோழிசான்
ஆங்கார மழிந்தால்து ஓங்கார மாமே.”

1. ஓங்காரி-ஓ. ஓ.

- (1) ஓங்கார மாமே அன்புள்ளி என்னக்கூன்
ஹறிங்கார மாமே யின்னருட் சக்திபுன்
ஹிங்கார மாமே அடவிய நகற்பாவன்
ஓங்கார மாவதும் ஆத்மதத் தாமமே.

2. தத்துவ சத்துவ சித்திய தத்துவாசிரமம்.

- (2) தத்துவ மதனன் தத்துவ விருப்பன்
தத்துவ மதனன் தத்துவ மதனன்
தத்துவ சத்துவ சித்திய மதனன்
தத்துவ ஷாத்தம ஸ்வரூபி யானன்.

3. ஆதீசம், சக்தி, தத்துவம், ஸ்வரூபம்.

- (3) ஸ்வரூபி யானன் தத்துவ ஷாத்தமன்
ஸ்வரூபி சக்தியும் ஆதீசம் ஸ்வரூபம்
ஸ்வரூபி தத்துவம் வாயு வகாமே,
ஸ்வரூபி தானும் சின்மயா கந்தனே.

4. ஸ்ரீகோபால கிருஷ்ணபாரம்.

- (4) சின்மயா கந்த ஜகதிசன் தானே
மின்மயா கந்த தேவன் வயிற்றில்
தன்மய கந்தர கோபால கிருஷ்ணன்
மின்மய மேக வர்ணமோ கிருஷ்ணன்.

5. அவதார சிவகாமம்.

- (5) உத்தித்தானே யன்னு முன்னு யுத்தித்தானன்
கதித்தவம் மாமன் கோட்டந்தை யடக்குவான்
பதித்தவர் தாபத் திவங்கனப் போக்குவான்
கதித்தவ மாநந் தாபந்தை நடப்புவான்.

6. அவதார பதிதம்.

- (6) காட்டுவான் அன்னையும் காட்டுவான் பரப்பான்
காட்டுவான் உன்மையன் காட்டுவான் மெரிப்பான்
திட்டுவான் புத்தியைத் தவ் வாத்திரை வயாஜத்தால்
முட்டுவான் போரையும் முர்க்கை வயாவே!

7. அவதார சிவகாமம்.

- (7) அழியவே செய்குவான் ஆங்காரம் போக்குவியப்பான்
பழியெலாம் ஏற்றுத்தானே பரிகாரம் செய்துவைப்பான்
இழியெலாம் அகத்தில்க்கி யின்னருள்சா தித்துவைப்பான்
வழியெலாம் கழித்தபின்னர் கருமுனிலோ தெதிரேகிப்பான்.

14. “தயாநிதி” லெக்ஷணம்

- (14) தயாநிதி யவனேவந்தான் தரணியைக் காக்கவேண்டி;
தயாநிதி யவனேவந்து தரணியிற் கோரபாலனுடன்;
தயாநிதி யவனேவந்து தர்மத்தைத்தலை யெடுக்கச்செய்தான்;
தயாநிதி யவனேதரணி மன்னர்க்குப்பய அபயமானான்.

15. “அடிக்கு மொருகை அணைக்கு மொருகை.”

- (15) பயாபய மிரண்டுமானான் பாபபுண்யச் சிந்தைபோலே
பயாபய மிரண்டுமானான் தர்மாதர்ம நெறியைப்பற்றி
பயாபய மிரண்டுமாகித் துஷ்டரைக் கண்டிக்கலானான்
பயாபய மிரண்டினாலே சிஷ்டபரிபா லனமுஞ்செய்தான்.

16. அவதாரலீலை.

- (16) சிஷ்டபரிபா லனமுஞ்செய்தான் துஷ்டரிக் கிரகமேசெய்தான்
இஷ்டபூர்த்தி யெல்லாம்செய்து சிஷ்டரைத்தன் னிஷ்டராகக்
கஷ்டபூர்த்தி யால்திருத்தி நஷ்டமெல்லா மீடதேற்றி
துஷ்டர்களைச் சிந்தைகெட்டுப் போகவிட்டு லீலைசெய்தான்.

17. ஆத்மநிஷ்டர்க்குநிற்காணற்கரியவன்.

- (17) லீலைசெய்தான் வேலையற்றுப்-பாலையுண்டான் லீலைசெய்து
லீலைசெய்து பாலையுண்டு- வேலையற்றுத் தான்திரிந்த
வெண்ணெய்திருடிக் கண்ணனைநீர் கண்டதுண்டோ சொல்லுமின்!
கண்ணற்கண்டதுண்டோ சொல்லுமின்! கண்டதுண்டேல்சொல்லுமின்!

18. கண்டதண்டர் அவனெக்கானார்.

- (18) கண்டதுண்ட மானசொல்லைக் கண்டதுண்டமாகப்பேசி
கண்டதுண்ட மானவார்த்தைக் கண்டதுண்டமொவ்வாதே
கண்டதுண்டமாகவாயில் வந்தவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு
சண்டப்ர சண்டமாகக் கண்டதுண்டப் பேச்சுப்பேசும்

சண்டப்ர சண்டரே! நந்தர்குலத் தொண்டரே!

வெண்ணெய்திருடிக் கண்ணனைநீர் கண்டதுண்டோ சொல்லுமின்!

ஓம் ஸ்ரீ ஓம் ஆபாலகோபலிதாயைநம:

ஓம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணாயநம:

உபநிஷதார்த்ததீபிகை.

I. * அமிருதபிந்து உபநிஷத்.

* சங்கராசந்நர் இதற்கு அமிருதபிந்து என்றும் நாராயணர் பிரஹ்மபிந்து என்றும்பெயர் சொல்லுகிறார்கள்.

ஆம் ஸ்ரீசாவித்திரியைநம:

மனம் சத்தமசுத்தமென இருவகையாகச்சொல்லப்படும். அசுத்தமனம் காமங்களை சங்கல்பிக்கும். சத்தமனம் காமமற்றது. (1)

மனமே மனிதர்களின் பந்த மோக்ஷங்களுக்குக் காரணமாகும். விஷயப்பற்றுள்ள மனம் பந்தத்திற்கும் நிர்விஷயமான மனம் முக்திக்கும் காரணமாகும். (2)

நிர்விஷயமான மனதால் மோக்ஷம் ஏற்படும் என்னும் காரணத்தால் முழுமுகூஷ்வானவன் எப்பொழுதும் மனதை நிர்விஷயமாகச் செய்ய வேண்டும். (3)

எக்காலம் மனம் சுகல விஷயப்பற்றுக்களும் நீங்கி ஹிருதயத்தில் நிரோதிக்ஸ்ப்பட்டு (α) உன் மனப்பாவத்தை அடைகிறதோ அப்பொழுதே அது பரமபதமாகும். (4)

(α) “ஆத்ம பாவத்தை” என்றும்பாடமுண்டு.

ஹிருதயத்தில் கூடியத்தை (நாசத்தை, லயத்தை) அடைகிற வரையில் தான் மனதை நிரோதனம் செய்யவேண்டியது. இதுவே ஞானமும் தியானமுமாகும். மற்றன வெல்லாம் கிரந்தவிஸ்தாரமே. (5)

(அப்பிரஹ்மமானது) சிந்திக்கத்தக்கதுமல்ல (மனிதர் கெட்டாபடியால்); சிந்திக்கத்தக்கதுமல்ல. சிந்திக்கத்தக்கதல்ல, ஆனாலும் சிந்திக்கத்தகுந்ததே. (மனம்) அப்பொழுது பக்ஷபாதங்களற்ற பிரஹ்மத்தை அடையும். (6)

ஸ்வரத்தினால் (பிரணவத்தினால்) யோகத்தை (சித்தவிரூத்திரோதத்தை) அப்பியசித்தி, பிறகு ஸ்வரமற்றதை பாவிக்கவேண்டும். இதனால் பாவமே (சத்தே) அடையப்படுகிறது. அபாவமில்லை. (7)

குறிப்பு 1.—[நாராயணரின் வ்யாக்ஷியானபடி ஸ்வம் என்பது பிரணவத்தின் அகாடகார மாத்திரைகள். அஸ்வம் என்பது ஸ்வரமற்ற மகாரம் (அதாவது பிந்தவாக்ய “மீ”) என்னும்பொருள். அவித்தியாநாசத்தால் அபாவத்தை (அதாவது குன்யமாகிற சுழுத்தியை) அடையக்கூடாது என்றும், பூர்ணமாகிய பாவத்தையே (அதாவது ஸத்ருபாகிற துரியத்தையே) அடையவேண்டுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறார்.

சங்கராசந்நர் பாடவித்தியாசத்தின்பேரில் பின் வருமாறு சொல்லுகிறார்:—ஸ்வரம் என்பது பிரணவத்தின் மாத்திரைகள் என்றும், அஸ்வரம் என்பது பிரணவத்தின் உட்பொருளென்றும், அஸ்வரத்தின் தியானத்தால் அபாவமாகிற (அதாவது அவித்தையின் ஈசருபமான) பாவம் அதாவது பிரஹ்மபாவம்) உண்டாகும் என்றும் கூறுகிறார்.]

அதுவே நிஷ்களமானதும். நிர்விக்கல்பமானதும், நிரஞ்சனமானதுமாகிய பிரஹ்மம். அப்பிரஹ்மமே நான் என்று அறிந்து சீக்கிரத்தில் பிரஹ்மத்தையே அடைகிறான். (8)

எது நிர்விக்கல்பமாயும். அழிவற்றதாயும், ஹேது திருஷ்டாந்த மில்லாததாயும், அப்பிரமேயமாயும், அநாதியாயும் உள்ளதோ அதை அறிந்து அறிஞன் மோக்ஷத்தையடைகிறான். (9)

அழிவுமில்லை உத்பத்தியுமில்லை, பந்தப்பட்டவனுமில்லை அப்பியாசியுமில்லை, முழுமுகூஷுமில்லை முத்தனுமில்லை என்பதே “பரமார்த்தத்தை” (பரமார்த்தஸ்வபாவம், அதாவது, உண்மை.) (10)

ஜாகிரத், சுவப்ந, சுழுத்திகளிலும் ஆத்மா, ஏகமென்றே அறியவேண்டும். இப்புன்றறு இடங்களையும் கடந்தவனுக்கு மறுபிறப்பு இல்லை. (11)

வேகன காசிதப் பதிப்பு.
தனிப்பிரதி, 5 ரூ. அனு.
பழைய பிரதி, 6 ரூ. அனு.

சந்தா விலை விபரம்.
ஒரு வருஷத்திற்கு ரூ. 4
அறு மாதத்திற்கு ,, 2-2

அறிவைப் பாவச்
செய்வதற்கான

மாதாந்தரத்
தமிழ்ப்பத்திரிகை.

Devoted to practical Truth and Knowledge.

அறிவுடைமையுடைய மூலமாயாறிலிடை A Popular New Review and
தொகுக்கையுடைய மூலம் திருத்தம். } TAMIL MONTHLY,
ESTD. MAY, 1892.

ILLUSTRATING THE PRINCIPLES OF EDUCATION, PSYCHOLOGY,
SELF - CULTURE & ETHICS ADAPTED FOR USE IN HOMES & SCHOOLS.

CONTENTS.

Page.

அட்டவணை.

பக்கம்.

1. The New year and the old - A Tale of self Experience. (The Singing Heart and the Testing Rod). 1
2. The Function of Journalism. 6
3. They only Live Who Dare. 10
4. The Recognition of the Eternally Feminine, or Central will.—The Marriage of Uma at Tirumayilai (A Sequel to the Study of Temple Traditions.) 13-14
5. Kannaki - A Social Drama, (Act II Scene 3.) 17
6. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life (Chap. 27.) 22
7. "Man is man and Master of his Fate and Fortune." (A Critical study of the Temple Tradition in a recent festival.) 26
8. The Coming of the Theosophical "Millennium." 31
9. "The King is Dead, Long Live the King." (Reminiscences and Recollections) 34

1. புதுவருஷப்பிறப்புமோனகாண கிருஷ்ணனும், தீனமான கனியனும். ... 1
2. பத்திரிகாதர்மம் - "ஆசிரியர் விருது." ... 6
3. அஞ்சுகருகருகையவரே வாழ்பவர். ... 10
4. திருமயிலையில் உமாமலைமேகவார் திருச்சுயாண மலேறாத்தவக்காட்டி. (பித்தவென்றால் என்ன?) ... 14
5. கண்ணகி (அங்கம் - II. காட்சி - 3.) ... 17
6. சிதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை. (27-ம் அக்டி) 22
7. "சுவனசக்திபய வெல்லவேண்டிய, கரபத்திரம் சாமி யாகவேண்டும்." "பந்தப்பதி" யுற்சவக் காத்தி. ... 26
8. "அவதாரபுருஷர் தோன்றும் கிரஹசாரங்கம்." 31
9. "வாழையடிவாணையாய் வாழ்கவேயாக." (மது அரசினர் ரூபமான சில சூதிப்புகள்) 34

(See Next Page).

(அடுத்த பக்கம் பார்க்க).

"Our Theism is the Purification of the Human Mind"—Emerson.

Thick Paper Edition for Patrons.)

PUBLISHED BY

(Minimum Subscription Rs. 5.)

The Secretary, Diffusion of Knowledge Agency

Special Double No.]

Lalitalaya, Mylapore, Madras, S.

[Specimen Copy 10 As.

For The Viveka Chintamani publishing Committee.

Thin Paper Edition for the People.]

(Copyright Registered)

[Subscription Price: Yearly Rs. 4.]

"Like a spider, like the earth, and like a living creature He produces the Universe."—Sruiti.

All Rights Reserved.

10. In Memoriam Verses to the Citizen King and Emperor.

11. His Majesty's Message to India.

12. To Sri Krishna the God of Love.

13. The Study of Comparative Religions.

(A Text - Book by Sri Vidyananya.)

14. Upanishadhartha Dipika II Myadala
Brahmanopanishad.

M. K. NARAYANASAWY AIYAR, BA., BL.

10. காலஞ்சென்ற இமேரியன் அரசர் நினைவுச் சிற்பம்	39
11. ம. க. கிருஷ்ணன் அவர்கள் கருத்துப்பற்றியிருக்கும் மொழிகள்	40
12. பரமசிவன் பால் கிருஷ்ணப்பேரமை.	41
13. "ஸ்ரீவதாரிண சக்திமயம்." - "மமதமும் சம்மதமே."	42
14. உபநிஷதார்த்த திபிகா; II - மண்டலப்பாடல்கள்	42

THE VIVEKA CHINTAMANI.

ESTABLISHED 1892.

The Oldest and the Best Tamil Monthly: Yearly Rs. 4.

Thick Paper Edition Rs. 5. in Advance.

Subscriptions registered by Volume only and cannot be discontinued in the middle of a Volume.

EDITOR

C. V. Swaminatha Aiyar.

LALITALAYA, MYLAPORE,

Madras, S. May, 1910.

விவேகசிந்தாமணி.

வருஷசந்தா ரூ. 4, வாலியம் கணக்காகவே சந்தா பதிவுசெய்யப்படும்.

விவேகசிந்தாமணிக்கு கமிட்டி விண்ணப்பம்.

ஆரிய சகோதரர்களே! விவேகசிந்தாமணி, இனி மாதத்தோறும் ஒழுங்காக வெளிவரும். வித்தகன் ஸாதமுறை, யோகம், பக்தி, ஞானம் முதலான ஸாதமுறைகள் வெளியிடப்படும். விவேகசிந்தாமணி யென்ற பெயர்க்கேற்றபடி இதில் விவேகத்தை வினைச் சக்தியுடைய அற்புத விஷயங்கள் நிறைந்திருக்கும். இக்காலத்துக்கேற்றபடி தேசாபிமானம், பாஷாஞ்ஞானம், நீதிபோதம், வேதாந்தசாரம், சுதேச விதேச சரித்திரங்கள், மஹாத்மாக்களின் அமிருத வசனங்கள், பகவான் அர்ச்சுனனுக்குப் போதித்த நித்தியானுகூல ஸாதனங்கள், அப்போதப்போது நடக்கும் விசேஷ வம்பவங்கள், ஆரிய இவைகள் அடங்கப்பெற்றுச் செந்தமிழ் நடைபயில் எழுதப்பட்டுத் தமிழகாடெல்லாம் பிவலித்துவரும். இம்மாதாந்தப் பத்திரிகைக்கு ஒவ்வொருவரும் சந்தாதாரராகச்சேர்வதுடன் தங்கள் கேசுகளுக்கும்கூட அவர்களையும் வாங்கும்படிசெய்து அதரித்துவரக்கொருகிறோம். மனிதர்களுக்கு உபயோகப்படுகின்ற அவர்களைக் கடைத்தேறச்செய்யும் உண்மையான ஸத்தருவையப்பால் விவேகசிந்தாமணியை வாசிப்பவர்களுக்கு அது உற்றவிடத்துக்கவியாய் நின்று விவேகத்தை வளர்க்கும் குருவாய்த்தோற்று மென்பதற் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. பத்திரிகையை முழுதும் படித்துக் கையொப்பச் சாரங்களாய்ச் சேரவும், இதரங்களையும் அப்படியே சேரும்படி செய்யவும் கேட்டுக்கொள்கிறோம். இப்பத்திரிகை சென்ற பத்தினேழு வருஷங்கடாக இடையறாது கடைபெற்று வந்து, இடையே அச்சாபிலார் செய்த தவறதலால் இடர்ப்பட்டு சஞ்சிகைகள் தவக்கப்பட்டாலும், அதனுல் குற்றமின்றி பத்திரிகை தொடர்மடியால் நடந்துவர ஏற்பாடாக 17-வது வாலியம் 12-சஞ்சிகைகளும் சரியாக முடிந்துவிட்டன.

1910இல் ஏப்ரல் - மே முதல் 18-வது வாலியம் ஆரம்பம்.

சி. வி. ஸ்வாமிநாதய்யர்.

பத்திரிகை.

எம். கே. நாராயணஸ்வாமி ஸ்வர், பி-ஏ., பி-எல்.

விவேகசிந்தாமணிக்கமிட்டி காரியாதிபி.